

இது

மு.பிபான்னம்பலம்

அது

மு. பொன்னம்பலம்

முதற்பதிப்பு: ஜூலை—1968.

வினா கு. 3

விற்பனை உரிமை :

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
பைகிராப்ட்ஸ் ரோடு, சென்னை-5.

அச்சிட்டோர் :

நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-14.

கோரிக்கை

உன்னை நினைக்கவென துள்ளம் உருக்கின்ற
கொன்னை நினைவிறுக்கோர் கோயில் எடுத்துவிட
என்னைப் பிறிகின்றேன் தாயே எனக்குதவு.

Shut not your doors to me proud libraries
 For that which was lacking on all your
 well-filled shelves, yet needed
 most, I bring.....
 A book separate, nor linked with the
 rest not felt by the intellect
 But you yet untold latencies will
 thrill to every page.

—Walt Whitman—

முன்னுரை

ஈழத்தில் சிறுகதை, நாவல் எழுத்தாளர்களிடம் பொதுப்படையாகக் காணப்படும் ஒரு முக்கியப் பண்பு அவர்களின் எழுத்துக்களில் தெரியும் Seriousness ஆகும். தாங்கள் வாழும் காலத்தையும் அதன் தேவைகளையும்பற்றி இவர்களுக்கு இருக்கும் உணர்வே இத்தகைய போக்கிற்குக் காரணம் என்று சொல்லவேண்டும். 1956ல் ஏற்பட்ட சரித்திர நிகழ்ச்சிகளும் அதே காலத்தையொட்டி தினகரன் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக வந்த க. கைலாசபதியின் ஒத்துழைப்பும் “முற்போக்கு” வட்டத்தின் எழுச்சியும் இத்தகைய உணர்வைப் பிறப்பிக்கப் பெரிதும் உதவின. அதனால் இல்லாத சரித்திரக் கற்பனைகளையும் நடைமுறையில் காணப்படாத ஜனரஞ்சகச் சினிமா இலட்சியங்களையும் கதைகளாகச் சோடிக்கும் போக்கை இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடம் காண்பது அரிது. ஆனால் Seriousness இருந்துவிட்டால் கலைத்திறமையும் இருக்குமென்று சொல்வதற்கில்லை. அதனால் ஈழத்தில் சிறுகதை, நாவல் எழுதுவோரின் தொகைக்கேற்ப சாதனைகளின் வெற்றி இருப்பதாகச் சொல்லமுடியாது. அதாவது தங்களிடமிருக்கும் நோக்கத்துக்கேற்ப, அதன் Seriousness க்கு ஏற்ப கலைரீதியிலும் பூரணமாக அவர்கள் வெற்றியைக் காட்டுகிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாது.

சிறுகதை, நாவல் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ளோரின் நிலை அப்படியென்றால் கவிதைத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள

எவர்களின் நிலை அதற்கு ஓரளவுக்கு எதிர்மாறாகத்தான் இருக்கிறது. கவிதைத்திறமையில் ஈடுபட்டுள்ளோர் பலருக்கு அதிகமான கலைத்திறமை இருக்கிறது. ஆனால் அதற்கெற்ற வகையில் தாங்கள் வாழும் காலத்தையும் அதன் தேவைகளையும் பற்றிய சீரான உணர்வும் அந்த உணர்வு பிறப்பிக்கும் Seriousness ம் இல்லை. இப்போது நான் வாழும் இந்தச் சின்னஞ்சிறு ஊரிலேயே ஆச்சரியப்படும் வகையில் கலை மிளிர்ச்சி கவிதையாக்கக்கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இலக்கியத்தைப்பற்றி அவர்களிடமிருக்கும் பார்வையோ படுபிற்போக்கானதாகவே இருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியம் என்பது அவர்களைப்பொறுத்தவரையில் கம்பனோடும் மாணிக்கவாசகரோடும் நின்றுவிட்டது. பாரதி ஒருவன் பின்னர் வந்தான் என்பதை மறுப்பதில்லைத்தான். ஆனால் அந்த அங்கோரமும் அவன் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்குரியவன் என்ற அர்த்தத்திலேயேதான். தற்காலத்துத் தரமான சிறுகதை, நாவல்கள் இலக்கியமாக அவர்களுக்குப் படுவதில்லை. அவற்றில் தரமானவை என்பவையும் இருப்பதாக அவர்கள் படித்ததுமில்லை, நினைப்பதுமில்லை. அவர்கள் வாழும் இலக்கிய உலகம் அப்படிப்பட்டது! அதனால் சிலேடைகள், அணிகள் என்று தங்களுக்குத் தெரிந்த வித்துவச் செருக்கெல்லாம் வழிய அவர்கள் இயற்றும் பாடல்கள் வெறும் ஸ்தலபுராணங்களாகவும் வரவேற்பு-பிரியா விடை வாழ்த்துக்களாகவும் இரங்கற்பாக்களாகவுமே இருக்கின்றன. அவற்றில் சிலசமயம் ஆச்சரியப்படும் வகையில் கலைத்திறமை காணப்படும். ஆனால் கம்பனையும் மாணிக்கவாசகரையும் அபிநயித்து இன்று எழுதுவது இருக்கிற திறமையை விழலுக்கு இறைப்பது போலல்லாமல் வேறு என்ன? ஆத்மீக விசயம் பண்டைய விசயமென்றாலும் அதைப்பற்றிப் பாடுவதும் பண்டைய முறையிலா இருக்கவேண்டும்? அவர்கள் எல்லாரையும் சரி

யான முறையில் ஆற்றுப்படுத்தவேண்டுமானால் அவர்கள் வாழும் காலத்தையும் அதன் பிரச்சனைகளையும் அவர்கள் எந்த முறையில் அணுகுகிறார்களோ, அந்த முறையையே முற்றாக மாற்றி அமைக்கவேண்டும். அதாவது அவர்களைத் திரும்பவும் ஒருக்கால் இதேகாலச் சமூகத்தில் பிறந்து வாழ வைக்கவேண்டும். காலத்தினதும் சமூகத்தினதும் மாற்றங்களினது வளைவு சுழிவுகளையெல்லாம் எப்படியோ தட்டிக் கழித்தத் தப்பவிட்டு இருந்தவிடம்விட்டு நகராமல் இருக்கும் கற்பாறைகள் அவர்கள்! அந்தநிலையில் அவர்கள் “உல்தெறிக்கும்” பாடல்கள் இயற்றாமல்விடுவது ஆச்சரியந்தான். அவர்கள் ஓர் ரகம். இன்னோர் ரகம் காலத்துக் கேற்றதுமாதிரி கவிதை செய்வதாக நினைத்தக்கொண்டு பாரதியையும் பாரதிதாசனையும் பிரதிபண்ணுவது. அவர்களின் திறமையும் வீணேதான் விரயமாகிறது. எனவே இந்தநிலையில் திறமை இருந்தும் தேறுபவர்கள் ஒரு சிலர்தான். ஆனால் ஈழத்துத் தமிழ் உலகின் பரப்போடு பொருத்திப் பார்க்கும்போது அந்தச் சிறுதொகையும் கணிசமானதாகவே தெரிகிறது என்பதையும் மறுக்கமுடியாது. சோ. நடராசா, செ. நடராசா, மஹாகவி, முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன், நீலவாணன், நுல்மான், சடாட்சரன், சத்தியசீலன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், காசி ஆனந்தன், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர் அந்த வரிசையில் குறிப்பிடப்படக்கூடியவர்கள். இவர்களில் முதல் அறுவரும் சிறிது காலத்தால் முந்தியவர்கள். மற்றவர்கள் சிறிது பிந்தியவர்கள்; புதுப்பரம்பரையினர். எதிர் பார்க்கக்கூடிய விதத்தில் இவர்களிடையேயும் தரவித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. சோ. நடராசாவும் செ. நடராசாவும் திறமை இருந்தும் “படிப்பு” இருந்தும் இயற்கையான தரிசனவீச்சு அற்றிருப்பதால் வரவரச் சொத்தைளாகி வருகின்றனர். சில்லையூர் செல்வராசனோ திறமையோடு தனக்

கேயுரிய அங்கதச் சுவையையும் பார்வையையும் காட்டியவர். இருப்பினும் அவரை ஆதரிக்கும் கட்சி எதை “பூஜா” வர்க்கம் என்று சாடுகிறதோ அதை “பூஜா” வர்க்கத்தின் மதிப்பீடுகளுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் தன்னையும் தன் திறமையையும் இரையாக்கிக்கொண்டு ஒரு Show-man ஆக உருமாறிவருகிறார். உண்மையில் முன்பு போட்ட முதலிலேயே இன்னும் அவரது பெயர் வாழ்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அந்த முதல் அவரைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதாது. மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன் ஆகியோரே முந்திய பரம்பரையின் இன்று வாழும் கலைத்தூண்கள். என்னைப்பொறுத்தவரையில் பாரதிக்குப்பின்னர் பாரதிதாசனையும் மேவியெழும் தமிழ்க் கவிஞரை வளரும் திறமையும் செயலும் மஹாகவியிடம் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை. ஆனால் இன்னும் அவர் பூரணமாகக் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

இவர்கள் முந்திய பரம்பரையினர். இவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது புதும்பரம்பரையினரின் வேகமும் வீச்சும் சற்று அதிகமாகவே இருக்கின்றன என்று சொல்ல வேண்டும். நுஃமான், சத்தியசீலன், மு. பொன்னம்பலம் ஆகியோர்களில் ஒருவரான மு. பொன்னம்பலத்தின் கன்னிக்கவிதைத் தொகுதிதான் இந்த “அது.”

மு. பொன்னம்பலம் தன் பரம்பரையினரைமட்டுமல்ல முந்திய பரம்பரையினரையுமே மேவிக்கொண்டு போகும் வேகத்தைக் கொண்டவராகவே இந்தத் தொகுதி மூலம் தன்னை வெளிக்காட்டுகிறார். தன்னை விரித்து எல்லாவற்றிலும் தன்னைப் பார்க்கும் ஓர் ஞானப் பார்வை அவருடையதாகத் தெரிகிறது. அதனால் பழைய மரபு காட்டும் ஆழத்தை நோக்கி அவர் வேர்விட்டவாறே புதிய புரட்சிகளையும் மாற்றங்களையும் மலரவிட முயல்கிறார். மரபு என்பது

வெறும் தேக்கமல்ல. இலக்கிய மரபுமட்டுமல்ல தத்துவமரபுந்தான். எல்லாப் பக்கமும் பார்க்கவும் எல்லாருக்கும் பொருந்தவும் எல்லாக் காலத்துக்கும் இயைந்துகொடுக்கவும் உல்ல மரபு நம் மரபு-நம் சனாதனமரபு. ஆனால் அந்த மரபில் வேர் விட்டவாறே புரட்சியை மலரவிடமுயலும் பொன்னம்பலத்தின் இந்த முயற்சி ஒருவேளை மரபுவாதிகளையும் திருப்திப்படுத்தாமல் புரட்சிக் “கட்சி”க்காரர்களையும் திருப்திப்படுத்தாமல் போகலாம். ஆனால் அதற்காக தரிசனவிச்சுள்ள உண்மையான ஓர் சிருஷ்டிவாதி கவலைப்படப்போவதில்லை. விரிந்த சனாதனதர்ம மரபில் சைவத்தை மட்டும் காண்பதும், காணமுயல்வதும் தெரியாததனமே தான். அது பண்டிதர்களுக்குரியது. பண்டிதர்களுக்குத் “தேடல்” தெரியாது. பண்டிதர்களிலும் பலரகம் இருக்கிறார்கள். சைவசித்தாந்த இலக்கணப் பண்டிதர்கள் பழைய ரகத்தினர். மார்க்ஸியச் சித்தாந்தத் துரைத்தனக்காரர்கள் புதிய காலத்துக்குரிய புதுப்பண்டிதர்கள். இந்தப் பண்டிதர்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாமல் முரண்பட்டுத் தெரிபவையெல்லாம் எல்லாருக்கும் அப்படியே தெரிய வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. நம் சனாதனதர்ம மரபில் வேர்விட்டு நிற்கமுயலும் மு. பொன்னம்பலத்துக்கு அவை முரண்பட்ட விசயங்களாகத் தெரியவில்லை. அனுபவமற்ற ஓர் ஆர்த்தர் கோஸ்ட்லர் (Arthur Koestler) சர்வாதிகாரியையும் யோகியையும் பொருந்தாத இரு எதிர்ப்பிரிவுகளாகக் கற்பனை பண்ணலாம். ஆனால் யோகிக்கு அந்தக் கற்பனைகள் கிடையாது. அதனால் மாற்றமற்ற நிரந்தரமான ஒன்றில் நிற்குகொண்டே பயங்கரமான மாற்றங்களையும் புரட்சிகளையும் அவன் விளங்கிக்கொள்கிறான். அவற்றை ஆதரிக்கவும் செய்கிறான். மாற்றமற்ற நிரந்தரம் என்பது தேக்கமல்ல. ஆனால் பழைய பண்டிதர்கள் அப்படித்தான் நினைத்துவிடுகிறார்கள். மாற்றமற்ற நிரந்தரமென்பது முழு

நிறைவும் அந்த நிறைவு நிரம்பி வழிந்தோடும் பிரவாகமும் தான். அந்தப் பிரவாகம் காலத்துக்குக்காலம் புதுக்கோலம், புரட்சிக்கோலம் காட்டுகிறது. அதை விளங்கிக்கொள்பவன் எல்லாவற்றையும் அதுவாகவே காண்கிறான். பழைய ஒழுங்குப்படி பாடுவதும், அதேசமயம் அதே பா ஒழுங்குகளை வேண்டுமென்றே உடைத்துப்புதுவேகம் கட்டுவதும் அவற்றோடு முற்றாகப் புதியவற்றைச் சிருஷ்டிப்பதும் வெறும் வெளிப்படையான உருவ வித்தியாசங்கள் மட்டுமல்ல. பலரகக் கருத்துக்களையும் தன் சிறகுக்குள் எளியே அணைத்து ஆதரவளித்து மணிகோத்த கயிறாக அவற்றி னூடே தன்னைக் காணும் உணர்வின் வெளிக்காட்டல்களு மாகும். என்னைப்பொறுத்தவரையில் இந்தக் கவிதைத் தொகுதியைப் படிக்கும்போது ஈழத்தில் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் புதுப்பரம்பரையினரின், மலிந்த ஜனரஞ்சகம் கலப்படமற்ற தரமான இலக்கிய ஈடு பாட்டையும் விசாலமான பார்வையையும் மட்டுமல்ல, எதிர் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியம் எடுக்கக்கூடிய வளர்ச்சி உச் சங்களின் அறிகுறிகளையும் தரிசிப்பதுபோலவே தெரிகிறது. கன்னித் தமிழ்ச்சி இன்னும் புதுப்புதுக் கலன்கள் பூணத் தான் போகிறது. மு. பொன்னப்பலத்தின் இந்தக் கன்னித் தொகுதியிலேயே அந்தப் புதுவேலைகளின் கனமும் மெரு கும் தெரிகின்றன என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

புங்குடுதீவு - 11 }
14-1-68 }

மு. தனையசிங்கம்

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை

இயற்கை

1. நடுப்பகல்	...	3
2. மாலை	...	4
3. காலை	...	5
4. ஆற்றோரம்	...	6
5. முற்றம்	...	8
6. முகில்கள்	...	10
7. காற்று	...	11
8. வானம் ஒரு வயல்	...	13
9. முற்றத்து வாழை	...	14
10. விடி விளக்கு	...	15
11. வேட்டை	...	16
12. மார்கழிக்குமரி	...	17

சமூகம்

13. ஒருவன் இன்னொருவன்	...	21
14. ஒருத்தி மட்டும்	...	23
15. குடிசை	...	25
16. ஏக்கம்	...	26
17. வருகை	...	28
18. தேர்தல்	...	30
19. பாரதியைக் கண்டேன்	...	31
20. விடுகாலி சபதம்	...	32
21. கலை	...	38
22. விமர்சனங்கள்	...	40
23. மதிப்பீடு	...	42
24. தொழிலாளி	...	50

நான

25. சாவெனும் காவியம்	...	53
26. உறவு	...	59
27. அழகை	...	60
28. அவள்—1	...	62
29. அவள்—2	...	64
30. வேட்கை	...	66
31. தேடல்	...	68

அது

32. குருவின் மொழி	...	71
33. துளிகள்	...	73
34. தியானம்	...	75
35. காவியின் வருகை	...	77
36. வழக்கு	...	81
37. பாலம்	...	85
38. அர்ப்பணம்	...	100

புதியவை

39. மின்னல்	...	103
40. அம்மணம்	...	105
41. புள்ளி	...	106
42. உழைப்பில் உறிஞ்சல்	...	107
43. எனக்குள் இருக்கும் நான்	...	108
44. குருவி	...	111
45. குரிக்	...	111
46. குழு	...	112

இயற்கை

விளக்கிய முற்ற ஒளித்தரை மீதில்
பனிச்செனக் கோல வெளிச்சங்கள்

நடுப்பகல்

வடவைக் கனலை வெய்யோன் கக்கி
சுடலைப் பொடியாய் உலகைத் தீய்ப்பான் !
உடலை விடுத்தே உயிர்போய்த் திரிந்தோர்
படலை எதையோ திறக்கப் பார்க்கும் !

குடரில் வெறுமை குதிர மனமோ
படரும் வெய்யிற் பாழில் மிதக்கும் !
எயிறு பிழைத்த கடலைத் தெறிப்பாய்ச்
சிறகை மடக்கிக் குருவி பறக்கும் !

காலை யிருந்த காதல் பொசுங்கும்
வாலை யிளமைத் துடிப்பும் வரளும்
மூலை யிருந்தோர் உணர்வு முடுக்க
வேலை யிழந்தே உடலம் வீழும் !

ஆவி யெழுந்தங் அரவாய்நெளியும்
சாவி லிருந்த பீதி வளரும்
வீசி யெழுந்த காற்றின் அசைப்பில்
மாவி லிருந்து வீழும் சருகு!

உச்சி விசும்பில் உருளும் கதிரோன்
மிச்ச மிருந்த நிழலும் தேய்ந்து
செத்து மடியும் ! செவ்வா னாட்சி !
பச்சைக் கனவாய் பதைக்கும் உலகம் !

மாலை

மேற்கு மலைச்சரிவில் வெய்யோன் விழுந்துயிரைப்
போக்கி முடித்தான், உலகம் புதிதணியும் !
வாழ்க்கை புதிய மரபை எடுக்குமொரு
போக்காம், கரி இரவுப் பூவின் இதழ் விரிப்பு !

பாக்கு மரத்தின் இலைகள் அமைதிபெறும்
காக்கை குருவி ககன அலைவொழிக்கும்
தேய்த்துக் கழுவி உடலைப் புதுத்திசைக்கு
ஆற்றுப் படுத்த அனைத்தும் இயங்கிறது !

செத்த பகலில் கொடிய சிறையிருந்த
கொத்துக் கனவு குதிர்ந்தே உடுக்கொலிக்கும்
கொத்திக் கனிவகைகள் கோதிச் சுவை பார்க்கப்
பெற்று விழிகள் வெளவால் பறக்கிறது !

காண்டற் கரிய கணங்கள் உயிரெடுக்கும் :
தீண்டி உயிரைத் திருகும் அரவினங்கள் ;
நீண்ட மனித நினைவாய் அவற்றோடு
தூண்டா மணியின் சுடரும் மலர்கிறது !

இருள இருள இறுக்கம் அதிகரிக்கும்
பொருளைப் பகுத்தறிய போலிப் பகல் விரித்த
வெருளல், அறிவொழுக்கம் வீழ்ந்தே ஒரு புறமாய்ச்
சுருள, சுயந்தன்னைத் தொட்டுச் சுவைக்கிறது !

காலை

ஞானியின் நுதல் போலவே ஒளி
காலுதே கீழ்வானகம்
ஆழியில் துயில் நீங்கியே திரு
மாலவன் விழிப்புற்றான் !

ஊமையாய்த் தனி லிங்கமாய் வதி
உத்தமன் உமைபற்றினன்
பானுவின் பரித் தேரிடும் ஒலி
பாயுது வினைகோருது !

காவினில் குயில் கூவுது கிளி
காய்களும் விழ ஆயுது !
வாவியில் மலர் நெஞ்சிலே கரு
வண்டுகள் நின் ருடுது !

தோகையர் குடம் தூக்கினர் படு
சுட்டிகள் பள்ளி ஏகினர் !
யாவிலும் புது வேகமே கர்ம
யோகமே நடந்தேறுது !

ஆற்றோரம்

ஆற்றோரம் காடாய் அடர்ந்த மரத்தோப்பு,
போக்காளர் நாளாந்தம் போன வழிக்கோடு
ஊடறுத்தே ஓடும் உணர்ச்சிப் பொறிபோல !
போயிடுக்கில் ஒளிந்து பார்க்கும் மகளிரைப்போல்
செம்மண்ணால் செய்த சிறிய குடிசையினம்
அங்கொன்றாய் இங்கொன்றாய்—ஆங்கவற்றின்
(மேலாய்
குமையும் புனை மோனக் குரலாய் இழைகிறது!

வாலைக் கதிர் அந்தி வாழ்வை அடைந்தோடி
மேற்கில் விழக் கடைசி மூச்சாய் படரொளியில்
தூரத் தெரியுமொரு பாலம் புனலாடும்
ஈர உடல் விட்டு ஏகும் உயிரைப்போல்
மேலே ஒருசோடி வெளவால் பறந்தேகும் !
ஆரோ நதியில் அலம்பி எழுகின்றார்
நீர் தன் துயில் விட் (டு) இமைகள் நெளிக்கிறது!

மாரிமுனர் வந்த வடுவாய் கரையோரம்
மரங்கள் உரங்கிழிந்து வீழ்ந்த விறகுண்டு
கோடை அரசிப்போ, குழந்தை அவனாட
மேடு, மணல்திட்டு, மேலே முகங்கவிழ்ந்து
ஓடம் கிடக்கு (து) உயிர்போய் கனநாளோ ?
வாடைச் சிலிர்ப்பொன்று வீசிக் கழிக்கிறது !

சடசடென மூங்கில் தடிகள் முறிப்பதுயார் ?
களிஞென்று நின்றுதன் கையை எறிகிறது !
இன்னொன்று ஆற்றில் இறங்கிக் கரும்பாறைக்
கல்லைப்போல் தந்தங்கள் காணக் கிடக்கிறது!
சொல்லெறிந்து ஆங்கவற்றைத் தூண்டும்
(ஒருபாகன்!

யாரெங்கோ இந்துயர யாழைப் பிழிந்துவிட
இரவிங்கே மேவும் இசைபோல் விரிகிறது.
உறவொன்றைக் காட்டியே ஊர்ந்த
(வழிக்கோட்டின்
சுவடெங்கே இப்போதாம்? தூர்ந்த
(பொறியாச்சா ?
அரவங்கள் இல்லை, எனினும் இருந்தாற்போல்
உருவிப்போம் நெஞ்சத்தை ஒற்றை
(ஒலி எதுவோ !

முற்றம்

ஓகையால் சமைந்த குடிசை
ஒன்றது, முன்னே அழகுப்
பாலைபோல் சிறிய முற்றம்
பசுந்தரை என்ன நடுவே
நாலைந்து பூஞ் செடிகள்,
நனைந்தவோர் கந்தல் தெற்கு
வேலியின் முள்ளில் தொங்கி
வெடவெடத் தாடும் காற்றில்!

இரண்டொரு காக்கை முற்றம்
இறங்கவா விடவா என்றே
முருங்கையில் இருந்து தங்கள்
மூனையைக் குழப்பிக் கொள்ளும்!
வெருண்டு “கிர்” என்னும், வானில்
வலம்வரும் பருந்தால் கோழி!
சுருண்டொரு நாய் கிடந்து
சுற்றித்தன் வாலைத் தின்னும்!

சிற்றடி பெயர்த்து மழலைச்
செல்வ மொன்றங்கு மிங்கும்
தத்திடும், மண்ணை வாரித்
தலையிலே கொட்டும், ஆட்டுக்

குட்டியொன் றங்கு வந்து
குடத்துளே தலையை விட்டு
மொத்திடும் நிலத்தில், “சூய்,சூய்”
என்றதைத் தொடரும் மொழிகள்!

கிளம்பியே காற் றெழுந்து
கிண்டிடும் மண்ணை, தூசு
நுழைந்ததால் வீட்டுள் தும்மல்
நேர்ந்திடும் அச்சு அச்சு!
குழந்தைகள் பள்ளி விட்டுக்
குதித்தங்கு வருதல் கேட்டு
ஒழுங்கைபோம் மட்டும் விழியை
ஓட்டியே நிற்கும் அன்னை!

முகில்கள்

செருக்களம் நோக்கியே
திரண்ட தேர்ப்படையென
பருத்தகார் முகிலினம்
படர்ந்தன வானத்தே!

களிறுகள் பிளிறியே
கைகளைக் கோத்தபோல்
குளிரும் வான் தோப்பிலே
கூடின முகிற் திரள்!

அருக்கனை மறைத்தன
அவனொளி குடித்ததும்
சிரித்தன முகிலினம்
தீச்சுடர் மின்னலாய்!

இடித்தன பேரிடி
இடையிடை பொன்னிறக்
கொடிச்சுடர் காட்டியே
குலுங்கவும் நகைத்தன.

பறித்தன வெம்மையை
பாய்ச்சின தண்மையை
கொறித்தன வரட்சியை
கூட்டின குளிர்ச்சியை.!

காற்று

எங்கிருந்தோ ஊற்றெடுத்தே இங்கு
வந்தாய் காற்றே-மலைக்
கொங்கைகளில் பொங்கிவரும்
கங்கையெனப் பொலிவில்-இள
மங்கையவள் நெஞ்ச் செழும்
காதலென உருவில்-நீ
இங்கலைவாய் உன்னுருவை
எங்கொளித்தாய் காற்றே?

பூவுறையும் காவிலெங்கும்
புகுந்துவரும் நீயே-தீய்ச்
சாவுறையும் காட்டிலெங்கும்
தவழ்ந்துவரல் ஏனோ?
பேதமில்லை சாதியில்லை
என்பதுவுன் பொருளோ -சம
வாதியிந்த உலகினிலே
நீயொருத்தன் தானோ?

காதலித்து பிரிந்தவர்க்குக்
கனலாக நிற்பாய்- அக்
காதலரே கூடிவிட்டால்
மலர் தூவக் கற்பாய்

ஊதிவரும் ஒலிக்குலத்தோ(டு)
உறவாடப் பெற்றாய் -அச்
சேதிதரும் நிருபரைப்போல்-
எத்-தேசத்தும் உற்றாய்!

மழையோடு கைகோத்துச்
சிலவேளை வருவாய் -இலை
தழையெல்லாம் சிதைத்தாடிப்
புயலாகச் செல்வாய்
எளியோரின் குடிலெல்லாம்
எடுத்தெறிந்து போவாய்- அவர்
அழுமோசை உன்நெஞ்சை
அறுக்காதோ சொல்வாய்?

உயிர்வாழும் இனமெல்லாம்
உன்னாலே வாழும் -செடி
பயிரெல்லாம் உன்னாலே
சதிராடப் பழகும்!
வயிற்றோடு வயிற்றெட்டி
வாழ்கின்ற ஏழை -உன்
தயவாலே மட்டுந்தான்
வாழ்கின்றான் அன்றோ!

வானம் ஒரு வயல்

பகல் விடிந்தது,
பைங்குரு வானத்தில்
நகை யலிழந்திட
நன்செயு முழுவனம்

கதிர் எழுந்தனன்
கைகளை வீசியே
விதை விதைத்தனன்
வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனன்.

பகல் மடிந்தது
பகலவன் தூவிய
விதை முளைத்தது
வெள்ளியாய்! விடியுமுன்

அவன் பயிர்களை
அறுவடை செய்தனன்
இவை தினந்தொறும்
இனிது நடப்பவை!

முற்றத்து வாழை

முற்றத்திலே கதவி வாழை முளைத்து நிற்குது- அதன்
சிற்புடலைச் சுற்றியெழில் சிறகடிக்குது
புற்றைவிட்டு நாகமொன்று புறப்படுதல் போல் அதன்
பக்கத்திலே குட்டியொன்றும் தலையை நீட்டுது!

குருத்தை வீசிக் கன்னிவாழை சிரித்து நிற்குது-
தோகை
விரித்த மஞ்ஞை போல் இலையைப் பரப்பிவைக்குது
கருத்தையுடன் கௌவியெம்மைக் கிறங்க வைக்குது
-இளங்
கன்னிபோல மென்னுடலைத் தாங்கி நிற்குது!

வளர்ந்து வாழை சிறிதுநாளில் குலையும்விட்டது-பல
குழந்தைகளும் ஒன்றோடொன்று கூடிநின்றன!
மலர்ந்த பூவும் பிஞ்சுமாக மெள்ளச் சாய்ந்தது-குலை
முதிர்ந்த போது தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டது

துண்டமாகி அன்றொரு நாள் மண்ணில்
துவண்டது-அதன்
கண்டனைய கனியைப்பலர் உண்டுகளித்தனர்
நின்ற இடம் இன்றுவெளி யாகிப் போனது-நல்ல
தொண்டு செய்வோர் வாழ்வதெல்லாம்
சொற்ப நாள்ன்றோ

விடி விளக்கு

மனைச் சோலையில் இருளில்
மலரும் ஒளி விளக்கே
உனைப் பூவெனச் சூடி
உவகை பெறும் இரவே!

கூத்துப் பயில் பெண்ணாய்
குதிப்பாய் இளங்காற்றில்
கோத்துப் புகைமலை
கொடுப்பாய் அடுக்கடுக்காய்

பகலின் ஒரு துளியாய்
படர்வாய் இருளுள்ளே
அழகு மனை நுதலில்
அமரும் ஒளிப் பொட்டோ?

ஒடியும் வரை கதிராம்
உந்தன் இமை கொட்டி
விடியும் வரை வாழும்
விளக்கே விடி விளக்கே!

வேட்டை

சந்தி விளக்கோ இருட்டைத்
தறித்து வேட்டை ஆடும்,
அங்கு பறக்கும் ஈசல்
ஆவி கொறிக்க வெளவால்
வந்து பறக்கும்; கீழே
வாயில் எச்சில் ஊற
குந்தி இருக்கும் பூனை
குறித்து வெளவால் உயிரை!
ஒன்றின் உயிரில் ஒன்று
உலகே வேட்டைக் காடு.

மார்கழிக்குமரி

மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்
பனிநனை தென்றல் முனைபடத் தளிரின்
கனவுகள் அதிரும், காதலின் இறுக்கத்
தேவைகள் மலர்ந்து ஆசையில் நடுங்கத்
தாதினைத் தள்ளும் போதுகள் நடுவே
மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!

ஆழியின் அலைகள் கீழிழுத் தடங்க
தோளினில் சுமந்த பாயொடு கலங்கள்
ஊர்மனை நடுவே உறங்கியவாவி
நீர்விடு மூச்சாய் நெளிதரு தரங்கம்
நாரைகள் கரையில் நாட்டிய தவமும்
தேரைகள் வரம்புள் தேக்கிய குரைவும்
சீரெனக் கொண்டு மார்கழிக் கோதாய்
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!

ஏரோடு முன்னர் இயற்றிய புணர்வு
சூல்தர வயலில் வேல்முனைக் கதிர்கள்
அறுவடை புரியும் பறவைகள் திகல்
வெருளிகள் புரியும் அபரித நடனம்

நுளம்புகள் மலிந்து வலம்புரி ஊத
புலன்சிறு உயிரும் வலம்வர மகிழ்ந்து
மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!

விளக்கிய முற்ற ஒளித்தரை மீதில்
பளிச்செனக் கோல வெளிச்சங்கள் தூய,
பாவையர் பாடும் “பாவையின்” கீதம்
ஆலயமணியின் ஓசையில் தோய
வையகம் எங்கும் ஐயனின் பாதம்
கொய்மலர் என்றோ குனிந்ததுசூட?
மையிருள் அகற்றும் தைவழி நோக்கி
மார்கழிக் குமரி கார்முகச் செல்வி
ஊர்களி கொள்ள உலாவரு கின்றாய்!

சமூகம்

விடிந்த வாழ்வினை வேண்டிடும் அவனிவி
ஒடித்திட விலங்குகள் சக்தியாய்த் திரளுவான்

ஒருவன், இன்னொருவன்

கார்மேலே ஊர் சுற்றிக்
களிக்கின்றான் ஒருவன் - சுடு
தார் எல்லாம் கால் ஒட்டத்
தவிக்கின்றான் ஒருவன்
போர் வேண்டிப் பொருளெல்லாம்
அழிக்கின்றான் ஒருவன்—தன்
ஓர் நேர வயிற்றுக்காய்
உழைக்கின்றான் ஒருவன்.

மேல்மாடி பல போட்டு
வாழ்கின்றான் ஒருவன்—தன்
கால்நீட்ட இடமின்றிக்
குறுகின்றான் ஒருவன்
பால் ஊட்டி நாய்க்குட்டி
வளர்க்கின்றான் ஒருவன்—தெரு
மேல்காணும் எச்சிலைக்காய்
திரிகின்றான் ஒருவன்.

பலகட்டி தன்னழகைப்
பார்க்கின்றான் ஒருவன்—கந்
தலுக்குள்ளே தன்மானம்
காக்கின்றான் ஒருவன்

கொலைசெய்து பணம் சேர்த்துக்
குவிக்கின்றான் ஒருவன் - தற்
கொலைக்கேனும் வழியின்றிக்
கிடக்கின்றான் ஒருவன்.

ஏர்பூட்டி நீலங்கீறி
உழைக்கின்றான் ஒருவன் - அவன்
வோர்வையிலே முனைத்தெழுந்து
குதிக்கின்றான் ஒருவன்
நேர்மறிக் கிடக்கின்ற
உலகே நீ எந்நாள் - சம
ஓர்மட்டத் திணையெட்டி
உயர்வுற்று நிற்பாய்?

ஒருத்திமட்டும்

“ஓடிப்போ” என்றாய், உனக்கு வணக்கமொரு
கோடி எடுத்துனது குஞ்சியிலே
குடிக்கொள்!
பொட்டிடுதல் வேண்டாமா? புண்ணியனே
(என்னுறுப்பு)

கொட்டும் சிவப்பில் விரல் குளித்தே
இட்டுக் கொள்
ஆமாம் பிழையெனதே! ஆற்ற முடியாது
கோமான் உணவந்து கும்பிட்டேன்
காமம்
பிழைத்தால் உலகப் பிரளயமே! பின்னர்
தழைக்க நமக்குத் தருணம்
முனைக்காதே
என்பதனால் ஏறே! எனையும் உனதிரிய
பங்கில் அமர்த்தப் பணித்திட்டேன்
“சங்கைக்கு
ஒவ்வாதவை சொன்னாய், ஓடு! ஒருத்திக்கே
இவ்வூரில் உண்டாம் இடம்” என்றாய்
அவ்வேளை
“ஏனையா மாந்தர்க் கினியோன் அரன்தனது
மாணோடு கங்கை மதிகொண்டான்
கானமயில்
ஏறி வருகும் இனியோன் தனக்கருகில்

வேறு இருவரையே வைத்திருந்தான்

*பாறுக்கு

உற்ற பிறவி உலகளந்த கீதாசான்

கற்றான் பலபெண்ணைக் காதலிக்க

இச்செயலே

எங்கும்!" எனக்கோபம் ஏறி எனைக்கொல்ல

அங்கவிழ்த்தாய் நாயை அது பாய்ந்தென்

கொங்கை

செவியோடு மூக்கு சிறிய இதழ்பிய்த்து.....

அவையன்றோ வீரர்க் கழகு!

(1958 கலவரத்தால் உந்தப்பட்ட கவிதை இது)

குடிசை

வெய்யில் உள்ளே எய்யும் கதிரை
பெய்யும் மழையும் ஐயோ சுவரில்
மெய்யின் வடிவோ முற்றாய்ச் சிதைந்த
செய்யுள் போலத் தோற்றும் குடிசை

வீசும் புயலில் கூவிச் சிரிக்கும்
தூசும் துரும்பே துணைக்காய் நிற்கும்
மூசும் சாரை முகட்டில் எலியைத்
தாவிப் பிடிக்கத் தருணம் பார்க்கும்

சேவல் நின்று கூவாக் கூரை
காவல் செய்ய நாயும் இல்லை
தேவை வேண்டி வருவார் இல்லை
நாவின் பேச்சைக் கேட்டே பலநாள்

உறவை யீழந்த உள்ளம் போல
இரவில் தானும் வெளிச்சம் இல்லை
அரவின் புற்றும் அருகே உண்டு
வரவே சாவும் சிலநாள் உண்டு

அடுப்பில் நெருப்பின் சுவடே இல்லை
மிடுக்கை இழந்த பூனை கிடக்கும்
தடுக்கில் தலையை வளர்த்திச் சாவில்
நடக்கும் யாரோ கிழந்தான் படுக்கும்!

ஏக்கம்

பிள்ளைகள் பெற்றே என்ன
பேற்றினை இங்கு கண்டேன்?
துள்ளிய இளமை தேய்ந்து
துயரொடு சாவும் வந்தே
அள்ளியே செல்லும் போது
அனைவரும் பின்னால் வந்து
கொள்ளியைச் செத்த கூட்டில்
கொளுத்தவோ பெற்றேன் பாவி!

கல்வியை அவர்க்கிங்(கு) ஊட்டிக்
கண்டது என்ன வாமோ?
தொல்லையில் முதுமை வாழ்வு
துயருரு வண்ணம் ஊன்று
பொல்லென நின்றே என்னைப்
பேணுவார் என்றேன், இன்றோ
வல்லையில் தனியே ஆடும்
வனைந்தவோர் பனியே யானேன்!

வதுவைகள் செய்து வைத்தேன்
வந்தவளோடு எனது
முதுமையின் தணலின் வீச்சை
மழையெனத் தணிப்பார் என்றே

சீதைவினை நினைவு காணச்
சிறுகுளம் வற்றிச் சாகப்
புதுப்புனல் நாடிச் சென்ற
புட்களாய் ஆனார் அன்றோ!
பெற்றென்ன பிள்ளை, பெற்றும்
பெற்றிடா மல்டே யானேன்!

நக்கிய பருக்கைக் காக
நயொன்று மட்டும் அருகில்
சுற்றிடும்; வேறோ என்ன?
தூரத்தே இயமனாரின்
கொக்கரிப் போய வில்லை
கூப்பிட்டால் அவரே உதவி!

வருகை

இரவு பதினென் றுச்சா?

எங்கும் அமைதி, எதற்கோ
வரவு கூறக் காத்து
வாழும் சந்தி விளக்கு

விளக்கின் ஆவல் தீர்க்க
வருவார் அங்கே வருவார்
களைத்துப் போன வாழ்வைக்
காவி ஒருத்தர் வருவார்

இருமல் ஒன்றின் இசைப்பு
எதிரே, ஆமாம் அவர்தான்!
கருமம் முடித்து விளக்கைக்
கடந்து செல்ல வாருர்

ஈரக் காற்றின் இடையே
இடுப்பில் கைகள் தாங்கி
தூறும் பணிக்குத் தோதாய்
சுள்ளிக் காலில் வாருர்!

புவியின் சுழற்சி அவரின்
புயங்கள் அதிர்வில் தெரியும்
அவியும் சுடரின் புகையாய்
அசைந்து அசைந்து வாருர்

விரட்டும் எதுவோ ஒன்றின்
விபத்தில் உபி நாளும்
சுருக்கிப் டுயிரைப் பிதுக்கும்
“தொய்”வில் நடந்து வாருர்

நரைத்த கீற்று விழிகள்
நறுக்கிப் பின்னர் வளர்ந்து
துருத்தும் தாடி, கழுத்தோ
தோளில் அமுங்க வாருர்

கூடப்பிறந்த ஏழ்மை
குடரில் தெரியும், ஆளோ
ஓடைக் கொக்காய் எதையோ
உற்றுப் பார்த்து வாருர்

வாருர் மெல்ல வாருர்
வளர்ந்த விளக்கின் அடியில்
போருர் இருந்தார் மெல்ல
பொசிந்து சடங்கை முடித்தார்

போருர் எழுந்து போருர்
புகுந்தே இருளில் போருர்!

தேர்தல்

தேர்தலே இங்கெதற் காகவோ திரிகிருய்?
ஈரமே அற்றுநீ எளியவர் பணத்தினை
வாரவோ அள்ளிவாய்க் கரிசி போடவோ
சோர்விலா தோடியே தொடர்ந்து வருகிருய்?

அரசியல் வாதிகள்! அவர்களின் வேட்கையோ
பதவியே! ஏழைகள் படுகின்ற பாட்டினைப்
புரிந்திடாக் கழுகுகள், தம்வலி பார்த்திட
அரியவுன் ஆற்றலோ அவர்க்கிரையாவது?

பேசிய பேச்சினை பிறிதொரு பகுதியில்
யோசனை யின்றியோர் நொடிக்குளே மாற்றிட
ஆசியாவிலே ஆருளர் நம்மவர்
போலவே? அவர்செயல் போற்றவோ வருகிருய்?

மக்கள்நல் லாட்சியின் மாபெரும் உண்மையோ!
வக்கரித் துளுத்தவை வாழுமோர் பந்தலோ!
எத்தனை நாமமும் உனக்கினிச் சூட்டலாம்!
அத்தனை போக்குமுன் அரங்கெழுந் தாடுமே!

பாரதியைக் கண்டேன்

பாரதியார் மாண்டு பலகாலம் ஆனாலும்
நேரே அவரை நினைத்தவுடன் காணும்
சித்து விகாயாட்டுக் கொண்ட சிறுவன்நான்
ஆகையினால் நேற்றுத்தான் அன்னாரை வீதிவழி
போகையிலே கண்டேனேய்! வானில் புகுந்ததினால்
இம்மியளவும் இளமை குறையாது
அம்மிக் குழவியென அங்கெழுந்தார், என்னோடு
ஏதோ கதைத்தார் இறுதியிலே நானவரை
“சோதனைகள் ஏதும் இலக்கியத்தில் செய்தீரோ?”
என்று வினவியதும் “ஏனில்லை?” என்றுபுதுக்
காவியத்தைக் காட்டியே கட்டுரைத்தார்

“இக்கதையோ
பாவியொரு பெண்பிறவி பட்டப்பகவிலொரு
ஆண்பிள்ளை சேலை அனைத்தும் உரிந்தகதை”
என்றாரோ இல்லையோ இங்கதனைக் கொண்டுவந்து
உங்களுக்கும் ஓத உளங்கொண்டேன் கேட்டிருவீர்.

“விடுகாலி சபதம்”

பாஞ்சாலி என்ற பதிவிரதை மாண்டதன்பின்
ஆம், மீண்டும் பாரில் அவதரித்தாள் ஓர்வனிகை!
பெண்குலத்துக் குற்ற பெருத்த அவமானம்
எண்ணத்தகுமோ? இதனைத் துடைப்பதென
நீண்டு வளர்ந்துள்ள நைலோன் துகிலெடுத்தே-
மீண்டும் எவனும் மிலேச்சன் உரியாது-
வார்பூட்டி நன்றாய் வரிந்தே அதையடுத்து
பாராள இந்தப் பவளம்மாள் வந்துதித்தாள்!
ஆனொருவன் மானம் அழிய அவைக்களத்தே
தானுரிய ஆடை சபதம் எடுத்தவளாய்
காலம் தருணத்தைக் காய்க்கின்ற நாள்ப்பார்த்து
மூலையிலே அம்மாள் முடங்கிக் கிடக்கின்றாள்!

அப்போதோ இப்பாரை ஆண்டிருந்த நாயக்கன்
தப்பாட்சி கண்டோர் தவமுனிவன் தன்கண்ணால்
சுட்டெரிக்க, பாவம் சுருண்டே அவனிறக்க,
பெட்டைக் குலத்தின் பெருவாழ்வே லட்சியமாய்
வாழ்ந்திருந்த அம்மாள் வருவாள் வெளிக்கிளம்பி!
தாழ்ந்துவிட்ட ஆண்குலத்தின் தர்பாரைக்கண்(டு)

இனிமேல்

ஏந்துமுலை மாதென் இடைக்குள் இவையடக்கம்”
என்றாள் மகிழ்ந்தாள் இசைத்தாள் அரியணையில்
குந்த வழிகாணக் கொய்யகத்தைக் கட்டுகிறாள்!

ஊர்ஊராய் அம்மாள் உயர்ந்த தனதுபெரும்
தேரேறிச் சென்றே ஒலிபரப்புச் செய்கின்றாள்
“ஐயா, பொதுமக்காள்! அன்பாக இங்கரசு
செய்த மறமன்னன் செத்தான், அவன்குலத்தை
உய்விக்க வந்த ஒருத்திநான் தான்” என்று
அழுதும் விழுதும் அரற்றித் திருமுகத்தில்
எழுதித் துயர்காட்ட, இப்பார் பிரஜைகளும்
ஆணுக்குச் சேலை அவளுரிய எண்ணியதை
காணாதவராகி கசிந்து மனமுருகி
“இஷ்ட மகாதேவி” என்றோதி நல்லரசுக்
கட்டிலையும் தந்தருகே காலுருவி நிற்கின்றாள்!

அம்மாள் அரியணையில் கால்வைத்த அவ்வேளை
இம்மா நிலத்தில் இருந்த சமதரும
வீரக் குலத்தோர் வெகுண்டெழுந்தார்,

“ஆணுக்குச்

சீரை உரிதற்குச் சிந்தித்து வந்தவளை
ஆள விடுவோமா? அல்ல, பெரும்புரட்சி
முளும்!” எனச்சீறி மொழிந்தவர்கள் தோளுதற
அம்மாள் விழியசைத்தாள், அவ்வளவே நம்புரட்சி
சம்மேளனக்காரர் சொக்கிப்போய் தாவணியின்
ஒட்டில் பிடித் தூஞ்சல் ஆட வெளிக்கிட்டார்!

வெற்றிக்கு மேல்வெற்றி! மேலே விளைவதினி
தக்கவொரு ஆணைச் சபையில் பிடித்தேற்றி
ஆடை களைகின்ற அவ்வேலை ஒன்றேதான்
“ஆரைப் பிடித்தோ அவையில் நிறுத்துவது?”
என்றம்மாள் எண்ண, இருந்த சமதருமர்
“விடுகாலி என்றபெரும் விண்ணன் அவனைப்

பிடித்துரிவோம், அன்றே பிழைக்கும் உலகென்றோர்
அம்மாளும் “ஓமோம் அதுதான் சரி”யென்ன
பெம்மான் விடுகாலி பிரசன்ன மாகின்றோர்!

விடுகாலி யாரா? விளக்கம் தருவேன்-
சுடுபுழுதி வீரர், சுயவி சாப் பேர் வழிகள்
ஏழை முதுகின்மேல் ஏறிக் குதிரை விடும்
ஊளைச் சதையர், உலுத்த, ஒழுக்கலார்க்கும்
பாவலர்கள் நாவலர்கள் போன்ற பெரியோர்க்கும்
எல்லார்க்கும் இந்த இனிய விடுகாலி
நல்ல பெருந்தலைவன்! நாட்டைக் குழப்புகிற
கூட்டம், களியாட்டம், கோள்முட்டும் பத்திரிகா
ஆட்டம் அனைத்தின் அரங்கம் விடுகாலி!
கப்பல்கள் ஏறிக் கடல்கடந்து வந்தவனும்
மக்களாட்சி என்னும் மருந்தொன்றைத் தந்தவனும்
கப்பல்கள் ஏறிக் கடல் கடந்து வந்தாலும்
கொத்தி வயல்உழுது கோவணமாய் நிற்கின்ற
எங்கள் சுதேசி ஏழைக்கும் இனியவன்தான்!
இந்த விடுகாலி எங்கம்மாள் பேரவையில்
கொண்டு வரப்பட்டுக் கூனிப்போய் நிற்கின்றான்!

கேள்வி நியாயக் கிருத்தியங்கள் ஆகியதும்
ஆளுபவள் கண்ணை அசைக்க, சமதரும
வல்லோன் எழுந்து விடுகாலி மேனியினை
புல்லியதும் “ஐயையோ போச்செல்லாம்
போச்”சென்று
கல்லாய்ச் சமைந்தார் கனத்த அறிவுடையோர்!
ஒவ்வொருய் ஆடை உரியப்படுகிறது!

தொப்பி விழுகிறது, தோளிரண்டு காவுகின்ற
எப்பதையோ காலத்துக் கோட்டும் இழிகிறது!
பாம்புச் சருகாய் பறக்கும் நிறம்போன
சூம்பல் கழுத்தணியும் சுங்கானும் போகிறது!
நல்லவொரு பிள்ளைக்கு நற்சான்றாய்

போட்டிருந்த
வெள்ளைத் துணிச்சேட்டும் வீழ்த்தப்படுகிறது!
தூண்போன்று பொய்யான தோற்றம்தருகின்ற
நீண்ட களிசானும் நீக்கப் படுகிறது!
ஆண்டவனே அப்போதும் அரிய விடுகாலி
நிவாணமாகியோ நிற்கின்றோ? அல்ல அல்ல
கோவணருபனாய்க் கூன்விழுந்து நிற்கின்றோர்!
கோவணத்தைக்கூட களைய முனைகையிலே
ஆடணக்கெண்ணை அருந்தியவோர்

ஆள்போல
நம்ம விடுகாலி நாக்கெடுத்துக் கத்துகிறார்-

“மெய்யோ இது முறையோ
மானப்போய் வாழுவதோ?
தெய்வம்போல் என்னைத் தலைமீதுவைத்தாண்ட
ஐயா பெரும்வீர ஆங்கிலேயா! ஆங்கிலேயா!
எங்கும் நிறைந்தே எளியோர் உயிருண்டு
பொங்கும் சுகத்தோடு போற்றியெனை வாழும்
துங்க முதலாளித் துரையே! துரைமாரே!
நாட்டைக் கலக்கின்ற நாவலரும் பேனையினால்
ஆட்டிப் படைக்கும் அறிஞர் எழுத்தாளர்
வாழ்கின்ற நாட்டில் விடுகாலி சாவதுவோ!
நானே இனி நீரும் நல்லாய் இருப்பீரா?”
என்று விடுகாலி ஏங்கிக் குரல்கொடுக்க

முன்னர் பலருக்கு முன் நின் றுதவிய
விஷ்ணு நயினார் விடுகாலி ராஜபக்தர்
அக்கணத்தில் அங்கெழுந்தே,

“அப்பா சமதருமா”

விட்டுவிடு அந்த விடுகாலி ஆடையினை
கிட்ட நெருங்காதே கேடுவரும்! இன்றுனது
சாதகத்தில் சின்னச் சகுனப்பிழை அதனை
மேவாது போனாயேல் மண்டை வெடித்துநீ
சாவாய்” என, அச் சமதருமர் பின் வாங்கி
சாதகத்தைப் பார்க்காத் தவறை

உணர்வதற்குள்

கோவணமாய் நின்ற விடுகாலி கோமானார்
தாவி மறைந்தோடித் தன்மானம் காக்கின்றார்.

பார்த்திருந்த நல்லவர்கள் பல்தெரியப் புன்ன
கைத்து

வாழ்த்துக்கள் சொல்லவிடுகா லிக்குற்றநண்பன்
பத்திரிகா வீமன் எழுந்து பறையறைவான்-

“சத்துருவாய் வந்த சமதருமா: உன்னை, வரும்
பங்குனியில் நேரும் படுபோரில் ஊரவர்கள்
‘வெங்காயம்’ என்றோத நானேழிவெகுட்பேன்
என்று மொழிய முதலாளி மாறெல்லாம்
அர்ச்சனை செய்கின்ற அர்ச்சகனார் சொல்

கின்றார்”

“நண்பன் விடுகாலி நாணழியச் செய்தவிப்
பெண்ணையும் இங்குள்ள டேயன் தருமனையும்
என் கீழ் அடிமைகளாய் என்றும் இருத்திடு
வேன்”

என்றவரும் சொல்ல இதயப் பயம்நீங்கி

எங்கோ இடுக்கில் ஒளிந்த விடுகாலி
கொஞ்சம் தலைகாட்டிக் கொக்கரித்துச்

சொல்லுகிறான்

“உன்னாணை, என்னாணை ஊருக் கெனையளித்த
அண்ணல் பெருமானவ் ஆங்கிலேயன்

மீதாணை

உண்டு கொழுத்த முதலாளி மார்களின்
தொந்தி மீதாணை எனக்குத் துகிலுரிந்த
இந்தத் தருமனையும் இங்குள்ள பெண்ணையும்
பங்குனித் திங்கள் படுபோரில் மண்கவ்வச்
செய் தபிறகே தொய்ந்துவிட்ட என் உடையை
தூக்கி வரிந்திடுவேன்’ என்றவனும் குளுரைக்க
கேட்டிருந்தோர் மிக்கக் கிளர்ந்து நகைத்து
புகழ்ந்து சிகரட் புகைத்து அகன்றார்கள்!

[பங்குனி, 1965]

கலை

தெருவின் முதுகில் மழைபோய்த்
தெளித்த சின்னீர்த் தேக்கம்
உருவிக் கிடக்கும் அதனுள்
உலகக் கலையின் தோற்றம்!

ஊமைக் காடாய் உயரே
உம்மென்றிருந்த வானம்
ஓமக் கொழுந்தாய் அதனுள்
ஒளியிட் டெரியும், விரியும்!

அருகில் ஊத்தைபுனைந்து
ஆடிச் சென்ற கிழவன்
பிரதி விழுந்தங்(கு) அழகுப்
பிம்ப மாயிற்(று) அதனுள்

வீரென் றிசைத்து மேலால்
விரையும் குருவிப் பேடு
பாரோய் அதற்குள் கவிதைப்
படிமம் விழுந்த வீச்சை!

நாயொன் றருகில் சென்று
நக்குப், நீரில் இமைகள்!
பாரும் இசையாய் நாயின்
படங்கள் மிதந்த கதையை!

யாரோ மனிதக் குழந்தை
யாத்த பேப்பர் கப்பல்
தீரா மனிதக் கனவாய்
திரியும் தலைக்ழாக

ஒதுங்கி எவளோ ஆடை
உயர்த்திச் சென்றாள், ஓமோம்
பளிங்கு போலத் தொடைகள்
படிய அவளும் பதிந்தாள்!

எருமை விழுந்த பின்னர்
இடறிக் கலக்கிச் செல்லும்
கருமை படரும் இன்னும்
கனபோழ் தாகும் தெளிய.

விமர்சனங்கள்

விளம்பரங்கள் காடாய் விளையும் நமதுரில்
பழங்களுடன் வெப்பிப் பழுத்து-

விழுந்தவைகள்

எல்லாம் ஒரு விலையில் ஏற்றி இறக்குகிறா!
நன்று, சுவையுணரும் நாவில் அடிவயிற்றின்
பொல்லா உலையின் புகையால் தழும்பேற்றம்!
நாமரத்துப் போக நமக்கேன் சுவையுணர்வு?
தேவையிலை விட்டதனைத் தள்ளும்-பாவற்காய்
கைப்போ இனிப்போ! கறிக்கு உப்பிருக்
கிறதோ!

சக்கை எனினும் தள்ளாதீர். இது கோயிற்
புக்கையன்றோ! போற்றிப் புசியும்—புது
ரேட் மார்க்!

பல்லில்லார் கொஞ்சம் வதியும் பதியிங்கு
பொல்லா இறைச்சிப் பொருளினிமேல்-

வில்லாதீர்

இளகியவை செய்யும், இரும்பைக் கடிக்கின்ற
எயி(று) இனிமேல் மெல்ல எழும்
பொன்னை அறியார் பலர், அதனால்
பொற்கொல்ல

பித்தனையில் வேலை பழகு!

உண்ணக் கனிகள் உதிர்க்கும் மரத்தினிடம்
சென்று அவற்றினைச் சீவி அருந்துகற்காய்
கத்தியையும் காய்க்குக என்க, இலையென்றால்
வெட்டி யுடன்தனை வீழ்த்து
பின்னர் மரங்கள் பெரிதாய் வளர்க்

கையில் நாம்

சின்ன (வோர்) இன்ஜெக்ஷன் செலுத்தி—
கண்முன்னே

தீங்கனிகளோடு சிறகு விரித்துள்ள
கத்திகளும் காய்த்திருக்கக் காண்போம்!

உண்டு கொழுத்தே உரல்போல் இருப்பவர்கள்
திண்டவைகள் கொஞ்சம் செமிக்கவே—
வெண்கருட்டு

போன்ற பொருட்கள் புரிந்திடுக! காசற்றுத்
தோன்றவிட்ட எங்கள் தொழில்மகனைத்
தாலாட்ட

பீடி சுருட்டுக்கள் போன்ற பொருள் இயற்றும்!

சல்லி பரிமாறல் சந்தையிலே, Tacticsல்
வல்ல விளம்பரங்கள் வாழும்!

மதிப்பீடு

எனக்கு வயதோ இருபத்தைந் தாகிறது
வாழ்க்கை இதுகால் வரைந்த வரலாற்றை
மீட்டுச் சுவைத்து மதிப்பீடு செய்கின்ற
வேட்கை எனக்குள்ளே விம்மி எழுகிறது
ஏட்டை எடுப்பேன் எழுதிக் கணக்கெடுக்க.

அணைந்த நெருப்பாய் அவிழ்ந்த குமின்
சிரிப்பாய்

காற்றில் கலந்தவென் கால்நூற்று
ஆண்டுகளே!

பாலை மணலில் பதிந்த அடிச்சுவடாய்
தூர்ந்து தெரிகின்ற காலச் சுவடுகளே!
நீங்கள் எண்பிரிந்து நீள்தாரம் செல்கின்றீர்
போங்கள், இதுகால் புணையாய் அலைகடலாய்
வாழ்ந்தே எனக்கு வரலாறு தந்திப் பிபா
போகின்றீர் நானே, பொருமி எழுந்தெதிரே
எங்கும் அலைகள் எறியும் கடல்நடுவே
குந்தியிருக்கும் ரெபின்சன் குருசோப்போல்
பேரறிபா நச்சுப் பிரண்டை விளாகின்ற
ஓர் தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன்!

நீரோடு முத்தம் நிகழ்த்தும் அடிவானின்
ஓரத்தே ஆடி ஓளிரும் ஒருசுழிப்பில்

தன்னை இனங்கண்டு தாவும் மனப்பேடு!
என்ன அது? வாழ்வின் இலக்கோ?

கலைத்துடிப்பின்

சின்னக் கனவுலகோ? சீர்பெற் ரொளிகின்ற
எல்டராதோ என்கின்ற இன்ப மணப்புரியோ?
ஏதோ அறியேன், எனது முதுசெலும்பின்
கோதில் உருள்கின்றகுன்றி மணித்துடிப்பில்
பீறியெழும் மின்னல் பெருக்கின் நொடியில்

அவை

எல்லாம் புரியும், இருந்தும் புரியாது.
மல்லாந்தே அங்கேகும் மார்க்கம் அறியாது
பேரறிபா நச்சுப் பிரண்டை விளாகின்ற
ஓர் தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன்!

நானேறிப் பாயிழுத்த நாவாய் அனுபவத்தின்
போதாக் குறையாலோ பிஞ்சில் பழுத்ததிலோ
மோதுண்டு கல்லில் முடமாய் ஜடமாகி
ஓரம் கிடக்கிறது, ஓய்ந்து தனி மனுவாய்
குந்தி யிருக்கும் ரெபின்சன் குருசோப்போல்
நானிங்கு! ஏதாலும் நாவாய் வருஞ்சிலமன்?
ஆவல் விழ்யீற்றில் ஆட அடிவானம்
கூவும் மௌனக் குரலில் உளமோட
காத்துக் கிடக்கின்றேன் காலம் வரும்வரைக்கும்!
பாட்டில் விழுந்த பழைய வியாபாரி
ஏட்டைப் புரட்டி இதயத் திருப்திக்காய்
பார்க்கும் பழங்கணக்காய் நானும் பழையவற்றின்
ஈர்ப்பில் மனதை எடுத்தே நடக்கின்றேன்!

அர்மா எனும்ந்த அன்புமலைக் கோயில்
சந்நதியில் நான்முன்னர்த் தாவித் தவழ்கையிலே
என்ன நினைவையவள் என்னில் செதுக்கினளோ?
சோறாட்டி வானம் தொடுத்த மலர்ச்சரத்தின்
சீர்காட்டி, பாலாட்டி தூக்கச் சிறுக்கியவள்
ஊர்காட்டி, அன்பு ஒழுக்கி வளர்த்த அவள்
என்ன நினைவையெல்லாம் என்னில் செதுக்கி
னளோ?

என்ன நினைத்திருப்பாள்? எந்தன் மகன் பெரிய
மன்னனாய் காரில் மதிப்போடு மாற்றரின்
கண்ணில் படவாமும் காட்சி வழியிலவள்
என்னை நிறுத்தி இறும்பூதல் எய்திருப்பாள்
என்ன பிழை? இற்றைச் சமூக இயல்புகளின்
சின்னம் அவள்! வேறு சிந்தை அவட்கேது?
பாவமோய், என்னை நிறம் பள்ளிக் கனுப்பியவள்
மோகமுற நானோ, முருங்கை மரக்கிளையில்
காகம் இருந்து கரையும் அழகினிலும்
வேகமுடன் காற்று விரைய நிலமிருந்து
சேவல் உதிர்த்த சிறகு மிதப்பதிலும்
அண்ணாந்து பார்க்கையிலே அங்கே கடும்பருந்து
பண்ணாய் விசும்பில் படரும் சுருதியிலும்
ஏதோ கனவை இயற்றத் தொடங்குகிறேன்.

பள்ளியிலே ஆசிரியர் “பேயா உனக்கிங்கு
கல்வி வராது களிமண்ணே மூளை”யென
அன்னார் திருமொழிக்கு அப்பழுக்கு நேராது
கண்ணன், சிவபெருமான், காராம் பசுவெல்லாம்
மண்ணில் சமைத்தேக மாணவர்கள் கொண்டாட

ஆதிச் சிவனார் அடிநுனியைக் கண்டபுது
மாலயனாய் என்றன் மனது சிறகடிக்க...
அந்தி அடிவான் அமுதக் கடைசலென
குந்தி யெழும் நிலவு, பூவரசங் குழையூடாய்
சிந்திக் கிரணங்கள் செல்லம் பொழிகின்ற
காலைப் பரிதி, ககனச் சிறுபறவை,
ஏலோ எனநீர் இறைப்போர் — இவையெனது
பிஞ்சு மனதைப் பிசைய மறுகணமே
“பெஞ்சில்” எடுத்தெச்சில் பெய்து சுவரெல்லாம்
நெஞ்சில் உருண்ட நினைவுக்கு தொட்டிலிட...

என்ன விதமாய் இளமை மறைகிறது!
கன்னக்கோல் இட்ட களவாய், நெருப்புற்ற
பொன்னுருக்காய், மென்சிரிப்பாய், போகம்தரும்
திகிலாய்

சின்ன வயது சிறகடிக்க நான்பெரிய
மன்னனாய் அல்ல அல்ல, மண்டுகம் என்கின்ற
பட்டத்தை வாங்காக் குறையாப் படித்தந்த
எஸ்ஸெஸ்ஸி யென்னுப் இடறும் பரியின்
பிடரி பிடித்தேறி—பின்னங்கால் தந்த உதை
இன்னும் விலாநோக — எப்படியோ தொத்தியதில்
வெற்றி முழக்கமிட்ட வீர வரலாறு...

தூர றயில்கூவும் தொத்துதற்கு முன்அம்மாள்
ஈர முகம் நோக்கி “எல்லாம் சரி” என்று
கூற்ப் பிரிந்து கொழும்பு நகர்வந்தால்
ஏதோ கடையில் இருந்து கிறுக்கின்ற
மாதம் வயிற்றை நிரப்பும் ஒருவேலை!
போதாதா? என்னைப் படைத்தோன் படியளந்தான்

வாழ்க அவன்! வேலை முடிந்து அறையடைந்து
பாட்டில் விழுந்து முகட்டில் விழிபதித்தால்
ஓட்டு ரயிலாக ஓடும் எல்க்குஞ்சு
நீட்டு ரயிலாய் நெளியும் ஒருசானை-
வேட்டை! அட்டா, இதுகால் விழுந்திருந்த
தொட்டில் பழக்கம் சுரீரென்று பற்றியெழ
சிற்பி ஒருவன் செதுக்கத் தொடங்குகிறான்!
எட்டாக் கனியாய் இருந்த நிலாப்பேடு
கொட்டும் மழை, அண்டம் குடையும் பிரளயங்கள்,

மொட்டாக்கில் வாழும் மருமழடிச்சுக்கள்,
கிட்டாப் பொருளாய்க் கிடந்து கரங்காட்டும்
எல்லாம் எதிர்வந் திரங்கிக் கரங்கூப்ப
சொல் நுழையா ஊரெல்லாம் தேரோட்டி
அங்குலவி

வில்லாளனாய் அகிலம் வென்ற களிப்போடு
மீண்டும் உலகிறங்க முன்னாலுள யன்னல்
வாங்கும் நிகழ்வில் விழிபோய் நனைகிறது...

என்ன ஜனங்களிவர்? ஏதோ வெறியில்
கடலைச் சிதறலென கால்போன போக்கில்
உடலை நடத்துகிறார் ஓவென் நிறைந்தவரைத்
தின்று பசியாற திரியும் அசுரக்கார்
வண்டியினம், ஓயா வாய்பிளந்து கொக்கரிக்கும்
வானொலிகள், ரோட்டில் விழுந்து புரள்கின்ற
கூனல் முடம் நொண்டிக் குப்பை - இவற்றள்ளே
என்னை நினைப்போரா? எனக்கே எனதுருவம்
கொன்னை நினைவாய், குருடாய், குறைச்சிலையாய்
தன்னை இழந்தழிய தாவி வெளியுலகக்

குப்பைக்குள் நானும்போய் குன்றி மணிபொறுக்க
ஆயத்தமாகின்றேன்—அப்போதான் அங்கவளை
சந்தித்தேன், ஐயாநம் சங்கத் தமிழ்க்காதல்
வந்ததுவோ! எச்சில் வடிய ஒருதலையாய்
வாடாமல் சட்டை அணிந்து. தலைமயிரை
நீரோடு எண்ணெய் நிரவி நிமித்திவிட்டு
மாதாந்தம் பெற்ற வரும்படியில் மண்விசி

ஓடோடி நாளும் உரோமம் சிலித்தெழும்ப
காதலித்தால்—அந்தக் கனகி புரிந்த னனை!
இல்லாத ஒன்றை இருத்திப் பொருத்தித்
தரித்து வரித்து தடவிழியால் என்னுயிரை
தேடி எடுத்தன்னுள் தான் போகும் திக்கெல்லாம்
ஓடக் கலைத்தே—ஒருநாள் இவையெல்லாம்
வார்த்தைக் கடங்காத வானச் சிதறல்களாய்
பூச்சரமாய் ஆச்சரியம் புரிந்து சொரிந்து
புஸ்வாணமாக, புரியாத் துயரத்தில்
மூழ்கி அடியேன் முணுமுணுக்க, ஓர்கடிதம்
அம்மா அனுப்புகிறாள் “என்றும் சிவபெருமான்
முன்னிட்டு வாழிற மோனுக் கெழுதுவது...
இங்கு கடன்காரர் என்னை நெருக்கினம்
கூப்பன் எடுக்கவும் காசில்லை ஏதாலும்
பார்த்தனுப்பு இப்படிக்குன் தாயார்” என்றந்தக்
கடிதம் கதைக்கிறத, கர்ம வினையால் நான்
விடிய அவள்வயிற்றில் வீணை எனைநம்பி
காலம் கடத்துகிற கட்டுப் பிணிப்பையெல்லாம்
நாலாய்க் கிழிக்கும் நமைச்சல் எனக்குள்ளே,
ஆனாலும் ஏதோ அனுப்பித் தொலைக்கின்றேன்!

காதல் ஒடிந்துவிழக் காமம் தலைதூக்கும்
சேலைச் சரசரப்பு, சின்னஇடை, காற்றால்
மேலெழவே ஆடை அதனுள் மினுங்குகிற
வாழைத் தொடைகள் வயிற்றின் இடைவெளிகள்
ஆளுக்குள் எதையோ அருட்டிவிட நானே
எனக்குக் குருவாய் இருந்து படித்தறிந்த
கரமைதூனம் இன்னும் காலத்தால் சாகாத
ஒஸ்கா டைல்டாரின் உத்தி—அவை விரிக்கின்
உட்பிரிவு கூடும், அது ஒன்றல்ல—இவையென்னை
ஆட்சி புரிந்தே அளந்த திரவியங்கள்...
அப்மி இருந்தே அகன்ற இடமாயென்
கன்னங் குழியோட கண்டால் எனதம்மா
“கோதாரிப் போவாங்கள்” என்று கொழும்பூரில்
சோருக்கிப் போட்டோரைத் திட்டித் தொலைத்
திருப்பாள்!

இப்படியாக இனிமை எனக்களித்து
காலங்கள் உப்பமரக் காயாய் உதீர்கிறது!
ஏனப்பா மென்மேலும் இந்தச் சனி வாழ்க்கை?
நானெட்போ என்னை நசுக்கித் தொலைத்திருப்பேன்
ஆனால் முடிகிறதா? அந்தக் கருவானின்
கூனல் முடிவில் குதிக்கும் ஒருசுழிப்பில்
ஏனோ இதயம் இழைய மறுகணமே
இங்கு உத்கின்ற எல்லா உயிரினமும்
என்கீழ் இயங்கிவர இப்பார் முழுதையுமோர்
சங்காய் எடுத்தாடும் சக்தி எனக்கேற
இங்கெனது வாழ்வின் இலக்கைப் பிடிப்பதற்குள்
அன்றொரு நாள் காலை ஆமாம் எனக்குத்தான்

தந்திவரும் “அம்மா சாகக் கிடக்கின்றாள்
வந்து பார்” என்று! வயிற்றில் அடித்தபடி
ஒடுகிறேன் அங்கே உருவம் அழிந்தப்மா
கட்டிலிலே, என்செய்வேன், காசம் அவளுக்கு
வட்டிலிலே சோறு வழங்கி எணையனைத்த
பட்டுச் சிறுகரங்கள், பார்த்த மறுகணமே
ஒற்றித் துயரை எடுக்கும் ஒளிவிழிகள்
வற்றிக் கிடந்தாலும் வந்தே யெதிர் நின்ற
என்னை இனங்கண் டிறத்தை அடித்திட்ட
அந்தக் கணப்பொழுதில் ஆமையா என்னோடு
இந்த உலகே இதுகால் இழைத்திருந்த
பாவமெல்லாம் நீங்கப் பரிசுத்தம் பெற்றிருக்கும்!
எல்லாம் முடிகிறது, எங்கோ நெடுந்தொலைவில்
மல்லாந்தே அம்மாள் மரணத் துணையோடு
சொல்லாட, நானோ சுருண்டு கொழும்பூரில்...
எல்லாம் முடியும்! இளைய பரம்பரையின்
செல்வன் இதுகால் நான் சேகரித்த கையிருப்பை
எண்ணிக் கணக்கிட்டேன் ஏ, என்னை விட்டோடும்
காலக் கொழுந்துகளே! கையொடிந்து இங்கேநான்
எங்கும் அலைகள் எறியும் கடல்நடுவே
குத்தி யிருக்கும் ரூபின்சன் குருசோப்போல்
பேரறியா நச்சுப் பிரண்டை விளைகின்ற
ஓர்தீவில் வந்தே ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன்!
ஏதாலும் நாவாய் ஆனியும் வருப் சிலமன்?
வாரத்தே அந்தச் சுழிப்பின் ஒளியாட்டம்...?

தொழிலாளி

குடைந்த மரமெனக் கூனிய உடலுடன்
நடந்து திரிகிறான் நாயிலும் கேவலம்
கிடந்து பசியொடு காலையில் எழுகிறான்
அடைந்த துன்பங்கள் ஆயிரம், வாழ்க்கையோ

உடைந்த பாணியின் ஓடுகள், ஆடையா?
படர்ந்த சிரங்கெனப் பற்பல ஓட்டைகள்!
அடர்ந்த தடியோ அவனிடம் தங்கிய
மடந்தை வறுமையின் மாளிகைக் கட்டடம்!

நொடிந்த வீட்டினில் நோயுடன் குழந்தைகள்
வடிந்த முகத்துடன் வாடிடும் பத்தினி
மடிந்த கனவொன்று மனதிலே நிழல்நடம்
தொடங்கி யசைந்திடும் தோற்றமில் காட்சிபோல்

கடந்த காலங்கள் கல்லிலும் முள்ளிலும்
நடந்து வந்தவை, நவிவினை நாடினும்
தொடர்ந்து தன் தொழில் செய்கிறான் நாளுமே!
இடிந்த வாழ்க்கையில் ஏற்றமே கண்டிட!

ஓடிந்த சிறகினை ஓட்டவும் பார்க்கிறான்
படிந்த வறுமையைப் போக்கவும் முனைகிறான்
விடிந்த வாழ்வினை வேண்டிடும் அவனினி
ஒடிந்திட விலங்குகள் சக்தியாய் திரளுவான்!

நான்

உணர்ச்சிகள் பிரக்காக் கட்டம்

சாவெனும் காவியம்

சாவினை யாரோய் நம்முள்
சரிக்கட்டி வைத்தார்? அந்தக்
கோடுவோ நேற்றி ருந்து
குதித்தவன் இன்றோ இல்லை!
பாவமோய் கொஞ்சம் முந்தி
பகிடுகள் விட்டுப் போன
நாகுவும் செத்தான், நல்லா
நாகேனம் ஊதும் அந்த

ரெத்தினம் கூடக் காலி
ரேடியோச் செய்தி கேட்டான்!
சுப்பிர மணியன் செத்தான்!
சும்மாகா லாட்டிக்கொண்டு
சப்பின தம்பி முத்து
ராத்திரி குளோசாம்! என்ன
எக்ஸ்பிரஸ் வண்டி யில்தான்
இயமன்வந் திறங்கு வாரோ?

சாவினை யாரோய் நம்முள்
சரிக்கட்டி வைத்தார்? சுத்தப்
பாவிகள் எல்லாம் பெரிய
பல்லக்கில் ஊரும் போது

கோவிலே தஞ்சம் என்று
குத்தகைக் கெடுத்தோர் போனார்!
தானங்கள் பண்ணி அந்தத்
தெய்வத்தைக் கையுள் போட

ஆயத்தம் பண்ணி னேரும்
அவதியில் மூச்சை விட்டார்!
காயங்கள் ஏது மின்றிக்
கட்டுடல் விட்டோர் கோடி!
பாயைவிட் டெழுப்பு தற்குப்
பஞ்சிப்பட்டி றந்தோர், இன்னும்
நாயெனச் சீரழிந்து
யமனையே நடக்க வைத்தோர்...!

ஆரென்று பார்க்கிறானா?
அவர்பெரும் புள்ளி யென்று
பேரிருந் தென்ன வையா
பிசகவா செய்தான்? பெரிய
நேருவே போனார், ஏதோ
நீண்டவர் தாங்களென்று
போர்புரிந் திருந்த ஹிட்லர்
போய்விட்டார், ஆளே இல்லை!

பாரதி எங்கே? அந்தப்
பைங்கரு மீசை கண்டும்
நேரயே வந்தான் காலன்!
நின்றிதோ பாட்டி சைக்கும்

போர்பெரு எங்களுக்கும்
இப்பவோ பிறகோ எந்த
நேரமோ யாரோ கண்டார்?
நிச்சயம் நாமும் சாவோம்!

மானிடர் மட்டுந் தானா
மரிக்கிறார்? இல்லைப் பழைய
வேதகா லத்தின் போது
விளங்கிய கடவு ளர்கள்
போவதும் வருவ தாயும்
பெரியதோர் தொல்லைப் பட்டார்
தேவனாய், சோம பானத்
தீர்த்தத்தில் போதை கொண்ட

இந்திரன் கொஞ்சக் காலம்
இயங்குவார், அவரை வீழ்த்திச்
சுந்தர வருணன் வந்து
தோன்றுவார் போவார், இன்னும்
சந்திர சூரியர்கள்
தள்ளுண்டு மல்லுக் கட்டி
வந்துவந்(து) “அவுட்” டானார்கள்!
விட்டதா அவரைச் சாவு?

சாவிதன் வகைதான் ஒன்று?
தரங் ளோ அனந்தம்! வீட்டில்
கொவித்துக் கொண்டு சின்னைக்
குழந்தையாய்ப் போன சுப்பன்

ஆளெப்போ செத்தே யிப்போர்
ஆப்பினை யாக வந்தான்!
காதலே பெரிதாம் என்று
கல்யாணம் செய்த புரட்சி

வாதியோ செத்துக் காவி
வஸ்திரச் சாமி யானார்!
ஏதப்பா சாவில் இன்னும்
எத்தனை வகையோ? உடலில்
ஏறிய சாவைக் கண்டோம்
இதயத்தால் நாளும் சாகும்
மானிடர் உண்டே, அன்னார்
மறைவிலும் பலர கங்கள்!

கண்ணம்மா உனக்கே தாலி
கட்டுவேன் என்று சொன்ன
பொன்னையன் கால மானான்
பொருளுக்காய்ப் பின்னு யிர்த்து
அன்னம்மா என்ற பெண்ணை
அவன்மணம் முடித்துச் செத்தான்!
என்னவோ பெரிதாய் “புரட்சி
இயற்றுக, இங்கு நம்மை

“ஆளுவோர் நடுந டுங்க
அனைவரும் திரள்க” என்ற
தோழரோ கொஞ்சங் கையில்
துட்டுகள் சேர்ந்த பின்னர்

ஆள்மெல்லச் செத்தார், இப்போ
ஆளுவோர் வாலர் அந்தான்!
நாளொரு கணமும் வாழ்க்கை
நடக்குதோ சாவில்? எந்த

வேலையும் சாவில் தொங்கும்
விளக்கமோ? கலைக்கண் பூண்ட
மாலையோ இரவில் சாக,
மனத்தொடர் துயிரில் சாக,
காலையில் நாங்கள் நீங்கள்
கந்தோரில் சாக, நெஞ்சின்
மூலையில் நாளும் அற்ப
ஆசைகள் முளைத்துச் சாக

உணர்ச்சிகள், பிரக்ஞைக் கூட்டம்,
உயர்ந்தமா தத்து வங்கள்
மலைத்தொடர் விண்ணும் மண்ணும்
மரங்கொடி, இன்னும் நம்மைப்
படைத்தவர், பேச்சு மூச்சு
பழக்கங்கள் வழக்கம், சாதிப்
பிரச்சனை, கரைச்சல் சண்டை
யாவையும் வேகங் கொண்ட

தொடர்நிலைப் புரட்சி போல,
திரௌபதை துகிலைப் போல,
சுலசலத் தோடும் ஆற்றுத்
தண்ணீராய் ஒன்றை யொன்று
துரத்திக் கொண்டோடித் தம்முள்
தற்கொலை புரிந்து சாக

நிலைப்பது எதுவோ? சாவே
நெடியதோர் அரக்கன் ஆக

மருத்துவர் கைவி ரித்தார்
மந்திர வாதி சாவைக்
கொடுக்கவே கற்றா னன்றி
கொல்லவா தெரியும்? குறிப்பைப்
பிரித்தசாத் திரியார் சும்மா
கி, கத்தில் பழியைப் போட்டார்!
பெருத்தவிஞ் ஞானிக் கிவைகள்
பிடிபடா, சமய வாதி

முப்புரம் எரித்தோன் கோப
முற்றனன் என்றான்! “அல்ல
அப்படி யல்ல”வென்றே
அங்கொரு மார்க்கண் டேயன்
கொக்கரித் தெழுந்து காலன்
கயிற்றினை வீசும் போது
எச்சிறு பயமு மின்றி
எதிர்த்தினி தாகச் சொல்வான்

“தம்பிநீ சாவே” இந்தத்
தரணியில் தோன்றும் யாவும்
வந்துவந் திறப்ப தானால்
வாழ்ந்தீடும் உனக்குக் கூட
இங்குசா வுண்டே” என்றான்
இறந்தது சாவும் அங்கு
நின்ற அவ் ஒருவ னுக்கு!
நன்றினி நாமும் பார்ப்போம்!

உறவு

இரவில் உடுக்கினங்கள் இறைத்துக் கிடக்கையிலுன்
உறவின் நினைவேனோ ஓடி வருகுதடி?
பிறையின் முகைசுரந்து பெய்யும் நிலவொளியில்
கீளைகள் முழுகுவதோ நெஞ்சைக் கிளறுதடி
அரவின் நுழையலென இரவில் வருங்காற்றுன்
கரவின் விளைச்சலடி, கபடச் சீறு த்தையடி!
சரகுவிழ மற்றத் தளிரின் கலகலப்புன்
அழகின் சிரிப்பாமோ? அகந்தைக் கிறக்காமோ?
துயின்ற குயிலொன்று தூங்கி விழும்போது
எழுந்த சிறகோசை — என் இதயக் குழறலடி!
சேவல் சிறகுஞ்சின் கூவல் தொலைவில் என (து)
ஆவியினை யெங்கோ அள்ளி நடக்குதடி
ஆமாம் எனைப்போன்று அந்தப் பெருவானம்
ஊமை, எதைஎதையோ உற்று முறைக்குதடி!

அருகை

வானமுதால் வையம் வாழும், வளமோங்கும்,
வளரும், சிலவேளை
கோனழவும் குடி உழவும் குதிப்பு, பெருக்கெடுப்பு
குறுக்கே வருந்தடைகள்
சேதமுறல், பாலம் சிதைதல், மரம் முறியல்
சீற்றம் புனற்காடு!

நியமுதால் நூறு நெஞ்சம் உனக்காக
நின்று தலைவணங்கிப்
போயெழுந்து விண்ணில் பூத்த மலரினத்தைக்
கோத்துச் சரம்புனையும்!
பாயெழுந்து செத்த பிணமும்வரும் உலகைப்
படைத்த பிரம்மாவே
வாயவிழ உனது வாசல் படிவந்து
வருகை தரநிற்பார்!

நானமுதால் எந்த நாயோ செவிமடுக்கும்?
சிறிதும் நலிவின்றி
வானிருந்து நிலவு வழங்கும் தயிர், தென்றல்
வாச மலரிடையே
பூனை யென மெல்லப் புகுந்து முகந்தடவிப்
புளுகுக் கதை சொல்லும்

ஓரிடுக்கில் கொம்பில் உள்ள வதைமொய்த்தே
உறஞ்சும் மதுவீக்கள்
காவிருந்தோ இசையாம் கள்ளை குயிலொன்று
கவிழ்க்க அதையள்ளி
பாரருந்த நீயருந்த பார்த்துக் கிடக்கின்ற
பாவி யெனக்கிரங்க
யாரிருந்தார்? யாருமில்ல நானே எனக்கிரங்க
நயனம் நிதம்சுரந்து...

அவள் (1)

நெஞ்சினைக் குடையும் வண்டு
நினைவினைக் கடையும் மத்து
நஞ்சுசெய் நோவும் மாவின்
நறுங்கனிச் சாறுஞ் சேர்ந்த
வஞ்சகி, நெஞ்சுச் சிக் காடு,
வாலிபன் எனது பிஞ்சுப்
பஞ்செனும் மனதில் வந்து
படுத்தவோர் நெருப்புப் பேடு!

ஆழியின் அமைதி, காளி
அம்மனின் ஈர்ப்பு, கடைசிக்
கோழியின் கூவல் கேட்டுக்
குதிர்விடும் இரவு மேனி,
தாழியில் தூங்கும் வெண்ணெய்த்
தண்மையின் காதல் நெஞ்சன்
ஊழியை ஏவுகின்றாள்
ஒழிந்ததோ என்னால் பூமி?

கைக்கிளை அல்ல, இருவர்
கண்களும் அறியும் உண்மை!
பொய்க்குணம் அன்றோ பெண்மைப்
பூமியில் வீகைதல்! முள்ளைத்
தைக்கவும் விட்டுப் பின்னர்
தட்டியே எடுக்குங் காலை

பிய்த்தெழும் இன்பநோவில்
பேரவாக் கொண்ட கோதை!

இங்கவள் விந்தை நூறல்
என்னகம் சேர்ந்தாள், வானத்
திங்களைச் சேர்ந்த அழகுத்
தேமலாய், இருண்ட நெஞ்சை
அங்கமொவ் வொன்றி னாலும்
அனலெழச் செய்து நீற்றுத்
தங்கிய கங்குல் தேய்த்தாள்
திறந்தன ஒளியின் கண்கள்!

“காமமாம் வேங்கை தானேய்
காதல் ஆந் தோலைப் போர்த்தே
ஆமையாய் வாழும்” என்றங்(கு)
அரற்றுவர் சிலரும், எனில்ஏன்
சாதலும் அழிவும் என்ற
செய்திகள்? உண்மை, காதற்
போதனிழ் நெஞ்சம் இறையின்
பூசனைக் கோயில், ஆமாப்!

ஊமையாய் எமது காதல்
ஒய்துபோய் வீழின் நானோர்
கோமுனி யாதல் எட்டாத்
தூரமா? பொதுவில் மாக்கள்
காமனார் வில்லில் இறையைக்
கலந்திடும், அதையும் தாண்டின்
ஓமமொன் றெரியும் அங்கல்
உண்மையாய் அவள் திகழ்வாள்!

அவள் (2)

வருகிறாள் எனது காதல்
 வதிந்திடச் சமைந்த கோயில்!
 உருகுமவ் வெள்ளி யாற்றின்
 ஓரத்தே கூந்தல் என்னும்
 கருநதி ஒழுக வந்தாள்,
 கண்மணி சிந்தும் ஒளியோ
 பெருகிடும் வேரோர் ஆராய்!
 பேதையேன் அள்ளுண் டேனே!
 தேர்செலும் வீதி அவளின்
 சிரவகி டங்கு காட்டும்
 கூர்முனைக் கோபுரங்கள்
 குவிழலை காட்டும், தெப்பை
 நீர்நிறைப் பொய்கை விழிகள்
 நீந்திடும் முகமே, உள்ளம்
 பேரொளிப் பிளம்பாய், அவளோ
 பூச்சொரி கின்ற தோட்டம்!
 போயவள் ஆற்றில் பாய்ந்து
 பொடிமுழுக் கிட்டு வந்தே
 வேயுடல் தேய்ப்பாள் துலும்
 விழுந்ததா உடலை விட்டு?
 சேயிதழ்ச் சிரிப்பும் வெள்கைச்
 சிந்தையின் வடிவும் எத்தன்
 ஆவியைச் சுண்டும், தீயுள்
 அழங்கியே முழுகு கின்றேன்!

அங்குநான் எணையி ழந்தே
 அவனையே தொடரு கின்றேன்
 இங்குநான் முன்பு காமி
 என்பவ னோடு வந்தேன்
 பின்பொரு படலை கண்டு
 போயதைத் திறந்தால் இந்த
 மங்கையின் தூய்மை கண்டேன்
 மற்றவள் எங்கே போனாள்?

காதலைச் சொன்னேன் ஆற்றில்
 கண்டதும் விண்டேன், இரக்கம்
 ஏதுமில் லாளே யாகி
 ஏகினள் இளைத்து நின்றேன்.
 சாதலே வருக வென்று
 சாற்றினேன் ஈற்றில், என்னே
 மாதிர மெல்லாம் சோதி
 மயமுற விளக்கெடுத்து

வருகிறாள் எனது காதல்
 வதிந்திடச் சமைந்த கோயில்!
 உருகிறேன் கடலை நோக்கி
 ஓடிடும் நதியாய், நெஞ்சக்
 கரையெலாம் அலைகள் கொட்டும்
 காற்சிலம் போசை, பின்னால்
 அருகுதே உலகம்! புணர்ச்சி
 ஆகையில் அவையேன், அவையேன்?

வேட்கை

இரவில் எனக்குப் பிரியம் - மழை
இடியோ(டு) ஆடும் இரவோ
பிரியம் மிக்கப் பிரியம் - புயல்
பேயாய் வீசின் என்னுள்

விரியும் ஆவல் கொள்கை - கொடி
விழுத்தும் மின்னல் என்னை
அரியும் மாயக் கத்தி - உடன்
எங்கோ இழுக்கும் சக்தி!

தெருவில் மழையின் நடுவே
தெரியும் விளக்கென் நெஞ் சுள்
எரியும் பற்றி எரியும் - அது
எதையோ அள்ளிச் சொரியும்!

காற்றில் மழையின் கசிவு - மயிர்
காவில் திகிலின் ஊற்று!
சாத்தும் திறக்கும் கதவு - பேய்க்
கூச்சல் காட்டும் இரவு!

ஓடித் தாவ மழையில் - என்
உள்ளம் கிளர்த்தும் ஆவல்
கோடித் துளிகள் உமிழும் - அக்
குமிழாய்த் தவழ வேட்கை!

பாடிச் சேற்றில் வீழின் - உளப்
பதுமம் மெல்ல மலரும்
மூடித் தனியே இனியும் - இம்
முடுக்கில் வாழ்வா? ஐயோ!

தேடல்

நான் —

நேற்றுவரை ஏதும் நேராப் பழம்மணிதன்!
ஊற்றெடுத்தாய் கன்னி உதயம் எனக்குள்ளே,
நேற்றிருந்தோன் சாக நீற்றெடுத்தேன்
உன்னை!

ஆற்றோரம் உன்னை அடையத் தவமிருந்தேன்
ஈற்றினிலே ஏதும் இன்றி நடக்கையிற்றான்
ஊற்றெடுத்துப் போன உந்தன் நினைவுவரும்!

பாதையிலே உன்னைப் பார்க்க விழிபதித்தேன்!
ஏதமின்றிப் பின்னர் ஏகும் பொழுதினற்றான்
ஊர்த்திரளாய்ப் போன உந்தன் நினைவுவரும்.

கங்குல் படரவுன்னைக் காணத் துடிதுடிப்பேன்
அங்கும் உனைக் காண தலைந்து படுத்த பின்பே
திங்களென வந்து சிரித்த உனையுணர்வேன்.

தனியே கிடக்கையிலுன் தாகம் எனக்கதிகம்
கனியாய் மனது கசிய உருகிடுவேன்
மணிபோல் விழியுருண்டு வீழ்ந்தாய் பிறகு
ணர்ந்தேன்!

புயலில் உனைக்காணப் போவேன் புழுதியெழும்
வயலிலுனைக் காண வருவேன் விகைந்திருப்பாய்
அயலிலுனைக் காண அலைவேன் 'அவளா'னாய்.

அது

வேலி போட்டுநான் கட்டிய தனிமனை
வெவ்வெ லத்தது வெடிப்புகள் நேர்த்தன

குருவின் மொழி

என்றோ ஒருபோ(து) எனக்குக் குருவாய்
இருந்தான் ஒரு மன்தன்
சென்றான் பின்னர் ஓர்நாள் இரவில்
சிறிதும் பறையாது!
கன்றாய் உள்ளம் துள்ளிக் குதித்தேன்
கழன்றது விலங்கென்று
இன்றோ மனதின் ஆழக் கிணற்றில்
எழுந்தது பேர் ஏக்கம்!

ஏக்கம் மெதுவாய் எழுந்து கிளம்பி
இறுக்கிக் கொள்கிறது!
வீக்கம் கழன்றென் உடலோ வீழும்
மனதில் பெருவீக்கம்!
சாக்கள் பலதைக் கண்டேன் உடலோ
தரியாப் பொருளென்றார்
ஈக்கள் போன்று நாமும் பொரித்தோம்
மரித்து விடுவதற்கோ?

“சாகா மருந்தைத் தருவேன்” - ஓர்நாள்
சற்குரு எனக்குரைத்தான்!
“போமோய் நீயோர் பொய்யன்” என்று
பொருமி மனத்துள்ளே
பாகாய் இன்றோ இனிக்கும் அதனைப்
“பாவில்” கரைத்தொழிந்தேன்

ஓகோ அந்நாள் ஒடுங்கிக் கிடவா
உடலே படு நன்றாய்!

நன்றே உலகாம் இளமைப் போதில்;
நலிவு தலையெடுக்கின்
அந்தோ விடமாய் அதுவும் திரளும்
அணைத்தும் பெரும் மாயம்!
கம்பே நீருள் கயிருய் நெனியும்
காணும் நிலைக்கேற்ப,
எங்கோ உண்மை இருக்காம்? “உன்னுள்
இருக்கே”-குருமொழிந்தான்!

என்னுள் இருக்கும் உண்மை எடுக்க
ஏனோ நீமுனைந்தாய்?
தன்னுள் இருக்கும் மகவை ஈற்றில்
தாயே ஈன்றளிப்பாள்!
என்னுள் இருக்கும் தருக்கம் உரைக்க
அவனை எடுத்தெறிந்தேன்!
என்னை முடக்கி வயது நடத்த
இன்றோ பொல்லெடுத்தேன்!

பொல்லா அறிவுப் புலமைச் சுவட்டில்
போன எனக்கின்றோ
சொல்லா திருட்டில் மறைந்த குருவின்
சுவட்டில் ஒளிபடரும்!
“நல்லார் குறைந்திங்(கு) அல்லார் மலியின்
நானே பலமுறையும்
பல்லோர் உருவில் வருவேன்”-கீதைப்
பொருளை உணர்கின்றேன்.

துளிகள்

பெய்யும் இதுமழையா? வானப் பெருமுட்டி
கைதவறி வீழக் கவிழும் புனலாமோ?
வீட்டின் முகட்டில் விழுந்த மழைத்துளிகள்
ஓட்டைத் தகர்த்தியென் உச்சந் தலைசாட
அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன், அப்போது
வாய்க்குள்ளே
தொப்பென்றே இன்னோர் துளியின் விழுக்காடு!
அப்பப்பா! தேவர் கடைந்த. அமுதைப்போய்ப்
பொச்சடித்து பார்த்த புனியன் இருப்பானேல்
அப்பே ரெனக்கே! அமிழ்தின் உரைசல்கள்
நாவில் சிதறி, யுடல் நாலா புறம்கிளைகள்
தாவி யிழுக்கவென(து) ஆழ நரம்புகளை
யாழில் நெருடுவது யாரப்பா? - முன்னேயோர்
ஊழிக் கொழுந்தாயென் உள்ளக் கிழத்தியவள்
ஆடத் தலைப்பட்டாள், அங்கே அவளிதழின்
மேடையினில் பூத்த முறுவல் நடனங்கள்,
கோடையினுக் கேற்ற குரும்பைக் குலுக்கல்கள்
வேட்கை யினுக்கென்னை வாரக்க எழுங்காம
வெள்ளம் அவளை வளைத்து வயல்தழுவி
பள்ளத்துள் பாய்ந்து பரவையுடன் கலக்க
எங்கும் அமைதி, இனிய வொருவாழ்க்கை
அங்கு மடியும், அமிழ்தின் முதலூற்று!

இன்னொன்று பின்னர் எழுந்தே எனதறிவுக்
கண்ணின் நரம்பைக் கடைய, படைபடையாய்
எண்ணச் சிலந்தி இழுத்த வலைநடந்தேன்!
காடு சுடுகாடு, கபாலங் களைக்கோத்தே
ஆடு மொருத்தன்! அழிந்த மனுச்சாம்பல்
மேடு! உலகை முறுக்கிப் பிழிந்தவரும்
ஒடு சுரத்தே உறுத்த நடந்தோரும்
கூடும் சமபூமி! கூற்று விரித்துள்ள
சாவின் மருமத் திரையைக் கிழித்தவரார்?
வாழ்வில் சுசுங்கள் மழைபோல் வழிந்தாலும்
ஈற்றில் பனுத்தன் இயலாத் தனம்வெளிக்கக்
கூற்றின் கரத்தில் குழையும் சிறுபூச்சி!
வேர்க்க உடலம் விழியைப் புரட்டுகிறேன்
ஆர்த்து மடியும் அமிழ்தின் மறுவூற்று!

எல்லாம் அடங்க எனது குதிகாலைச்
சில்லிட்டே ஈரச்செம் மண்ணி லிருந்தேறும்
பொல்லா உணர்வென் புலன்கள் முழுவதையும்
தன்பா விழுக்கத் தரள மணிபோன்று
ஒன்றென் புறமுதுகில் ஊர அதுகிழித்த
வெள்ளித் தெருவழியே வீரென்று நானேற
எல்லாம் வெளிக்கும்! இயமன் எனக்கங்கு
இல்லாப் பொருளாய் இயங்கும் சிறுபூச்சி!
அப்பப்பா! பிறப்போர் அமிழ்தோ! அதனடியில்
கொப்பளிக்கும் ஜீவ ஊற்றைக்குடைந்தோடிப்
பற்றிப் பிடிக்கின் பிறவேன்? பெருமழையே
பெய்க, துளிகள் புரள! அவையிசைக்கும்
ஒய்யென்ற ஓசை உலகை நிறைக்கட்டும்!

தியானம்

பின்னேரம், வாழ்நாளின் பாதி அழிந்துபுது
முன்னிரவைக் காணும் முகூர்த்தத்
தொடக்கங்கள்!
என்னிமைகள் மூடி இசைக்கும் கடலெதிரே
குந்துகிறேன், உள்ளக் குதிப்பை அடக்குமொரு
ஆவல், உடல்தினவின் ஆற்றல் முழுதையுமோர்
கோவில் புகுத்தக் கொடும்போர்
தொடுக்கின்றேன்
இடக்குப்பல-கேள்விகள் என்றே
எனைச்சுருக்கும்

முடிச்சுக்கள், சும்மா முரட்டு வயதின்
படிப்புக்கள் வித்திட்ட பச்சைச் சிசுத்தனங்கள்
கூக்காட்டி என்னுள் குலுங்கி நகையெறிய
வேர்க்கும் உடலம், இமைகள் வலிக்கிறது!

மெள்ள விழிதிறப்பேன், முன்னே கடற்பரப்பு,
பள்ளத்துள் வைய்யோன் படுக்க அவன்னிடுத்த
கடைசிப் பெருமூச்சின் காற்றால் பெருவானம்
தாக்குண்ண, ரத்தத் தழும்பாய் விழுப்புண்கள்
ஊற்றுக்கண் எங்கோ உடைய இளங்கங்குல்
ஆற்றெழுக்காய் மெல்ல அணிழ-வெளியுலகக்
காற்று வெளியில் தீரிந்த மனங்களைத்துச்
சோர்ந்தே இமையின் சுவருள் பதுங்கிறது!

மீண்டும் கபால முகட்டின் இருட்டுள்ளே
தோன்றும் மௌனத் தொனியை நிலைப்படுத்த
ஆங்கு முயற்சி, அனைத்தும் விழலாகி
ஈற்றில் மடிய இளைத்து விழிதிறப்பேன்!

முன்னே இருளின் முதிர்வு, திடீரென்று
என்முன்னே யாரோ எடுத்த விளக்காகக்
கூத்தன் புனைந்த கூனல் பிறையாளின்
கீற்றுநகை, பின்னர் கிளர விருக்கின்ற
கும்பப் பொலிவைக் குறிக்கும் இளவட்டம்
பூநூலின் வெள்ளைப் பொருக்காய்த் தெரிகிறது!

காலியின் வருகை

காலி யென்றொரு காரிகை வந்தனள்
காளை யென்மனப் பீடம மர்ந்தனள்!
வேளை யென்பதைக் கேட்டறியாதவள்
வெற்றுச் சூனியக் காட்டில் வதிந்தவள்!
மலை உலாத்தையில் எங்கிருந் தோர்குரல்
“மைத்துனா!” வெனக் கேட்டது, பார்க்கையில்
“நாளை யென்று கடத்திய கிரிகைகள்
நடத்தும் இன்றெ”னத் தோள்களைப் பற்றினாள்.

தோளில் ஆடிய கைகளைப் பற்றவா?
தொட்ட போதுளம் பட்டது காந்தமா?
ஆளி வள்பெரும் வேசியோ? ஆடவர்
அடியில் தேங்கிய ஆண்மையைக் கிளறினாள்!
ஊழி, மூங்கில் உரசலில் தெறித்ததோ?
ஓடி யென்மனக் காட்டை யெரிக்கிறாள்!
நாளை நானினி வாழ்வதும் பொய்த்தது
நாச காரியின் ஆளுகை மெய்த்ததோ!

எங்கை யெங்கோ இருக்கில் பதுங்கியும்
எகிறி விழுந்தவள் அங்கு சிரிக்கிறாள்
“சங்கரா, என் காதல, என்னைநீ
தள்ளி வாழுவோ?” என்கிறாள், “தள்ளிநீ
எங்கு போகவோ? இத்தலம் அத்தலம்
ஏழு சாகரம் பூதலம் பாதளம்

அங்கு போகவா? ஆகுத, அங்கெலாம்
அனுங்கு கின்றவென் கிண்கிணிக் கால்களில்
வந்து சேருவன், உனக்கவை ஆசையாய்
வாங்கி விட்டவென் சின்னிலப் பொட்டல்கள்!

“பொட்டு வாழ்க்கையில் உன்னைப் புகுத்துவேன்
பூமி யாவையும் உன்னில் விரிக்குவேன்
சிட்டுப் போலவும் உன்னுள் சிறுத்துநான்
சின்னச் சொண்டினால் கீச்சம் விளைக்குவேன்!
அட்ட திக்கையும் தாங்கிடும் சேடனின்
அண்ட மண்டலக் குண்டவி நானடா!
எட்டி யெங்கடா போகிருய் இன்னுமே?”
என்று கூறியக் காலி இலங்குவாள்!

இலங்கு கின்றவக் காலியைப் பார்க்கிறேன்
இதயம் நின்றொருக் கால்துடிக் கின்றது!
பழங் கதைக்கரு என்மனம் ஏறுது
பார்த்து நிற்குமிப் பாவையை எங்கையோ
கலைந்த நாட்களில் கண்டனான் அல்லவா?
கனவு போலெதோ நெஞ்சில் மிதக்குது
குலைந்த வென்மனப் பொய்கையில் சட்டெனக்
காதல் ஒன்று ருதுப்பெற் றெழுகுது!

“கலைந்த நாட்களை நினைவு படுத்தவா?”
காலி மெல்லக் கூறத் தொடங்குவாள்!
“இலந்தைக் காட்டில் எம்மூரிலே முன்னர்நாம்
இரண்டு பேருமாய்த் திரிந்ததைச் சொல்லவா !

குழந்தைக் காலம் நீங்கிட என்னைநீர்
குமரிப் போதில் அணைத்ததும், உன்னைநான்
அனைந்த தால்கரு வற்றதும், அதற்குளே
அழகுப் பாலனாய் நானே கிடந்ததும்,

“பின்னர் என்னை விட்டுப் பிரிந்துநீர்
பிறவி டங்களில் உழைக்கத் திரிந்ததும்,
பொன்னை மண்ணைச் சேர்க்க அவற்றினுள்
புகுந்து நின்றொளி கான்றதும், தோன்றிய
கண்ணைக் குத்திய காரிகை பலரைநீர்
கவன்றபோ தங்கு தவன்றதும் நானல்லோ!
இன்னும் என்ன? இனந்தெரி கின்றதா?
இல்லை யாயின் சொல்லுக” என்றனள்!

“சொல்ல வின்னும் இருக்குதோ? என்மனச்
சுருள விழ்ந்து சரித்திரம் புரளுதே!
நல்ல அன்னை தந்தையாய் அன்னவர்
நாவில் தேக்கிய பொய்யுமாய் மெய்யு மாய்
கொல்லை பூத்த மல்லிகைக் கூட்டமாய்
குலவு மென்கவிச் சொல்லுமாய், யாவையின்
எல்லை யாகவும் நடுவுமாய் நுனியுமாய்
இயங்கு கின்றறநீ அறிகுவேன்” என்றனள்!

“அறிய வின்னும் இருக்குதோய் ஒன்றுநீ!
அகிலம் யாவும் என்னில் கருக்கொளும்
முறையை ஓர்ந்ததாய் முகஸ்துதி பண்ணினாய்,
மோசம் போவனோ நானிதா? காதல,

எரியும் உன்னகக் கோவிலின் தீபமாய்
 ஏற்றி யென்னைநீ போற்றிய வன்றுதான்
 விரியும் என்னகக் காதலே, அதுவரை
 வேறு வாழ்க்கைதான்” என்றனர், போகிருள்!

காலி போகிருள் காற்றெழ, கால்களில்
 கலக லத்துமென் சிலம்புகள் ஆர்த்தன!
 நீல வாரகுழற் கற்றைகள் இருட்டிலே
 நெளிநெ ளித்ததால் நித்திலம் தெறித்தன!
 “காலி, நில்லாருக் கால்” எனக் கத்துமுன்
 கண்ட மேறிவந் தென்னவோ திரண்டது!
 வேலி போட்டுநான் கட்டிய தனிமனை
 வெலவெ லத்தது, வெடிப்புகள் நேர்ந்தன!

வழக்கு

(1)

நேற்றி ருந்தவை இன்றிலை, ஆயினும்
 நெஞ்சி லிட்டவை சென்றதும் கொஞ்சமோ?
 ஈக்கொ டிந்தது போன்ற நிகழ்ச்சிகள்
 எறும்பு சைந்தது போன்ற அருட்சிகள்-
 தீத்து ணுக்கவை நெஞ்சக ஓரத்தில்
 திரிபி ளக்கிற பாறைகள் பாரத்தில்!
 ஏற்றி யேற்றி யித்தனை பொதிகளை
 எங்கி முக்கிறன் கொண்டுதான் போகவோ?

ஆற்றெ முக்கெனும் வாழ்க்கையில் வண்டல்கள்
 அள்ளி யேற்றினன் கொள்ளிடம் எங்கவோ?
 பூக்க ணுக்களும் பொன்னெடு மணிகளும்
 பொச்ச மட்டைகள் நச்சுகள் எச்சங்கள்
 சேற்ற முக்குகள் சேர்ந்தன இரண்டறத்,
 திருப்பி டங்களும் முனைப்புகள் சுழிப்புகள்
 கூற்றெ முந்தபோல் அணைப்புகள் கூட்டுகள்
 குறுக்கே நின்றன, ஆயினும் ஓட்டமே!

ஓட்டு கின்றது வாழ்க்கையை ஓட்டமே!
 உருவு கின்றவென் உணர்ச்சிகள் பிரக்ஞைகள்
 ஓட்டு கின்றன தங்களைத் தாங்களே
 உருகி போன்றவை சுழல்கையில் புதுப்புது

நோக்க மேற்றன, நுண்பொருள் தேடின,
நுரைத்து நின்றவை கரைத்தன, எத்தனை
கோட்டை பூந்திவை கொண்டனன், இலகுவில்
கொட்டி விட்டெதைக் கொள்ளவோ
நிற்கிறேன்?

(2)

“கொள்வதற்குன் காதலி இல்லையா !
குருதி யோடுலாச் செய்தவள் அல்லவோ?
அள்ளு தற்குநீ ஆயிரம் கோடியாம்
ஆக்கி யேற்றிய திரவியம் எங்கயோ ?
செல்வ தற்குநீ சீமையில் வாங்கிய
செதிள் ளொலிக்கிற வண்டிகள் எத்தனை ?
கொள்வ தற்கு வீண் தயக்கமோ? இப்பெரும்
குவலயம் உனக் ” கென்றதே என்மனம் !

குவல யம்எனக் காகலாம் ஆயினும்
“குத்த கைக்கொரு புற்றரை தா” வென
அவள்க றுப்பி யிரந்திட ஈந்ததால்
அதுபெ ரும்வழக் காக முடிந்ததே!
நவந வப்புது வாதுகள் காட்டினாள்
நாலு வேலியும் தனக்கென நாட்டிட
முதுப மும்பெரும் உறுதியை எங்கயோ
முகை பூந்துடன் எடுத்துவந் துதறினாள் !

ஈக்கொடிந்தது போன்ற நிகழ்ச்சிதான்
எறும்ப சைந்தது போன்ற அருட்சிதான்
தீத்து ணுக்கவை பட்டதும் பஞ்சிலே
திசைய னைத்தையும் ஓடிக் கொழுத்துதே !

82

சாட்சி யாளராய் கறுப்பிதன் உறுதியில்
சண்முகத்தையும் சரவணப் பொடியையும்
போட்டி ருந்தனள், இனிவழக் காடலே
பாக்கி யென்றனாய் மன்றமும் ஏறினேன் !

(3)

மன்ற மேறிநான் கண்டதும் என்னவோ !
மாய மாயவள் வீசிய ஓலையை
“அங்கு நோக்கிய நீதியின் காவலர்
அனுச ரித்தனர்” விளக்கமும் தந்தனர்
“இங்கு பார், இவள் உறுதியோ தலைமுறை
எண்ணி றந்ததைக் கண்டதே, உங்களின்
தந்தை தாயரின் சந்ததி தோன்றுமுன் -
சாட்சி யாளரும் அன்னதே செப்பினர் -

“அடிமை யாகிய கறுப்பியின் ஆதிகள்
ஆண்டி ருந்ததைக் காட்டுதிவ் வறுதியே !
கடுமை தாங்கிய ஆண்டியின் பரம்பரை,
கபட மேந்திய நீலவன் சந்ததி,
நடன மாதிகள் கறுப்பியின் வழிகளே!
நாங்கள் தோன்றுமுன் இந்நிலம் கொத்தியே
விடிவு காட்டியோர், வளர்கலை யாத்தவர்!
வந்து, நாம் இதை எங்ஙனம் மறுப்பதோ!

“உன்னி டத்துள உறுதியை ஏற்கிலோம் !
உண்மை போன்றவோர் பொய்நகல்,

யாரவோ

83

வன்க ணத்தவர் மாற்றியிவ் வாறுனை
 வலையில் வீழ்த்தினர், உன்னறி வோய்ந்ததால்
 “என்ன கத்ததே இப்பெரும் நில” மென
 இறக்கை கட்டினாய் பறக்கவே ! உணர்கவிப்
 பெண்ண கத்ததே இப்பெரும், நிலமெலாம்,
 பிசகோ உன்னது” என்றவர் தீர்த்தனர்!

(4)

வழக்கொழிந்தது, காலங்கள் காலமாய்
 வாழ்ந்தி ருந்தவென் பெறுமதி எங்கயோ ?
 அழக்கி டக்கிற கவலையா ? அல்ல, நெஞ் (சு)
 அடியில் ஊறியோர் அமைதிமெல் லெழுந்தே !
 முழுப்பரப்பையும் கௌவுதே, ஆனந்தம்
 முகிழ்த்து நிற்குதே! அப்பொழு தென்முனே
 கிழக்கெ முந்த ஞாயிற்றின் சீரிப்பொடு
 கறுப்பி நிற்கிருள், நானவள் ஆகிறேன் !

பாலம்

பார்த்துக் கிடக்கின்றேன் பாலமிதன்
 மேலிருந்தே!
 காத்துக் கிடக்கின்றேன் காலமெல்லாம்
 நெஞ்சுழிந்தே
 நேற்றின்றா? இல்லை, நினைவெழுந்த நாளிருந்து
 பார்த்துக் கிடக்கின்றேன் பாலமிதன்
 மேலிருந்தே!

என்றோ அவள் வருவாள், என்று வருவாளோ?
 அன்றுமுதல் என்னை அரிக்கும் ஒரு கேள்வி!
 நின்றும் இருந்தும் நிலாவில் குளித்திருந்தும்
 கங்குல் தவமியற்றிக் காலம் இடம் என்ற

வண்டி தவறவிட்டு வாழ்க்கை துறந்திருந்தும்
 உண்டு களியாது உயிரை வெறுத்திருந்தும்
 எங்கும் நகராதிப் பாலத்தில் மேலிருந்தும்
 அன்றுமுதல் என்னை அரிக்கும் ஒரு கேள்வி

என்றோ அவள் வருவாள், என்று வருவாளோ?
 இன்று வருவாளா? இல்லை, இரவில்தான்
 நின்று வருவாளோ? நிஜமாய் வருவாளா?
 அன்றி, பகலில்தான் ஆறி வருவாளோ?

என்றோ அவள் வருவாள், என்று வருவாளோ?
சென்று கதிர் மாளும், சிரித்து நிலாக் குதிரும்
கங்குல் இடம்மாறும், காலை விழிமலர்த்தும்
திங்கள் பலவந்து சிரசு மறைத்தேகும்

ஆனால் அவள்கவடு அங்கு மிதித்தறியாள்!
வேனில் வரும், மாரி விளாசும் மரங்களை நிர்
வாணம் புரியுமொரு காலம்வரும், கோடைக்
கானல் எழும்ஆயின் கானேன் அவள்வரவை!

என்றோ அவள் வருவாள், என்று வருவாளோ?
அன்றோ ஒருகாலம், ஆமப்பா இப்பாலம்
இங்கே இடமுன்னர் இருந்த நிலைவேறு!
எங்கும் ஒளிர, இசையாய் அசைகின்ற

இந்த நதி, கவிதை என்ன அதில்திரியும்
அந்தப் படகு, அடியேன். அவள் வரவு,
தங்கமணல், மூங்கிற் தழைகள்... அட்டாவோ
எங்கோ பழசில் இதயம் பறக்கிறதே!

2

ஏழுமணி காலை என்றால் எனக்கினிய
வேளையது, முன்னர்; வருவேன் விடியுமொரு
நாளாந் தவருதிந் நதிக்கே குளிக்கவென!
தோளிலொரு துண்டு, துரித நடைவேறு!

வந்து கரையமர்ந்து வாயுள் கிப்போட்டுத்
தந்தம் துலக்கின்ற சாட்டில் சிறுபொழுதைச்

86

சிந்த, எதிர்க்கரையில் தெரிவாள் எனதுயிரை
கொந்தவென வந்த குமரி! அவள்பயிலும்

கல்லூரி இந்தக் கரையில், அந்தற்காயோர்
வள்ளம், அதனை வலிப்போன், அவன்தயவில்
பிள்ளைமுதல் இன்னும் பெரியோர் வரை மனித
வெள்ளம் நதிக்கரையில் வந்தே அலைமோத

ஓட்டம் நடையுமாய் ஓடம் சுழன்றுவர
ஆற்றில் குளிக்குமிளம் ஆண்கள் பலருக்கோ
வேட்டை! படகில்! வருகும் அழகியர்க்குச்
சேட்டை அவர்விழியால் செய்ய, அவரோடு

நானுமோர் ஆளாய் நதியில் பிறந்துவிட்ட
மீனாய் உருவெடுத்தென் மேன்மைக் கெதிர்ப்
பளித்த
கோணல் இளைஞர்களின் கொட்டம் அடக்கி
யந்த

மானின் முகம் நோக்க, முறுவல் பரிசாக,

பள்ளத்தை நோக்கிப் பாய்ந்த அருவியென
உள்ளங்கள் சேர, ஓராயிரமினிய
வள்ளங்கள் நெஞ்ச வாவி யினுட்பாய,
கள் ளங் கபடற்ற காதல் ருதுவாக,

கங்கை மகிழ, அதைக் கண்டு கரையிலுள
முங்கிற் குலம் தம்முள் மூரல் புரியநறுந்
தங்கமலர் சுரும்பைத் தழுவ, மகரந்தம்
எங்கும் புரள எனக்கோ வெறியாட்டம்!

87

ஆற்றுப் புனலில் அவளின் அழகுபுது
ஊற்று விழிகள் உடைத்துப் பிரவகிக்க
வீற்றுத் தனியே இருந்து முழுவதையும்
ஏற்று மனதில் எழுதி உருக்கொடுத்துப்

பாடம் புரிந்தாலும் பாயும் அருவியென
தேடும் பரம்பொருளின் தேனார் வினைகளென
ஓடம்விடும் அவளின் ஓயா அழகுநிதம்
போடும் புதுக்கோலம், பூவின் மணஞ்சுமந்து

வாடையென ஓர்நாள் வருவாள், பிறகெரியும்
கோடையெனக் காட்சி கொடுப்பாள், குலுக்கு
ஓடையென பின்னால் உருவம் பொலியமணிப்
பேடையெனச் சாந்தப் பெருக்குள் கொலு
வீருப்பாள்!

போன நறுங்காலம் புரிந்த செயலனைத்தும்
“நானே” எனக்கோத்து நடப்பாள், நிகழ்ந்து
வரும்

சோனை நிகழ்ச்சித் தொகுப்பும் இனிக்குமையும்
மோன எதிர்கால முடிச்சும் அவளாவாள்!

வெய்யில் அவள், மழையின் வீழ்ச்சி அவள்
இயற்கை
நெய்யும் பனியாடை நேர்த்தியவள், சிரித்துப்
பையவரும் மாலைப் பாவையவள் இரவின்
மையும் அதையறுக்கும் மதியும்ஒளியும் அவள்!

எல்லாம் அவளாய் இயங்க எனதுமனம்
கல்லாய் அடிபட்ட காயாய் தெறித்தோடிச்
சொல்லா தவளடியில் சுருள பெருக்கெடுத்துப்
பொல்லாத காதல் புரள—புதுவாழ்க்கை!

ஆனால் இளங்காதல் அருவி ஒழுக்காக
நாளும் இதமாய் நடத்தல் அரிதன்றோ!
மேலே மலையில் மழையோ பொழிந்து
விட்டால்

கீழே நடந்த அருவி கிறுக்குற்று
ஏதும் மனிதருக்கு என்றன் பெருக்கைவெலும்
காதற் பெருக்குண்டோ? கர்வம் விடும், பாரும்
ஈதோ எனதுகை இருப்பை எனுமாப்போல்
மோதி யெறிந்தலைகள் முட்டித் தரையுடைத்துப்
பாயும் பெருக்கெடுத்து! பாவம், அருகிருந்த
வேயின் துணைகொண்டு வேய்ந்த சிறுகுடிசைச்
சேய்கள் பரதவிக்கச் சேனையெனச் சீறும்!
நாயும் நிதம்நீரில் நாளும் எருமைகளும்

அள்ளுண்டு செல்ல அழகு மதயாணப்
பிள்ளைகளும் கூடப் பின்னால் பெயர்ந்தோட
தள்ளுண்டு மரங்கள் சாய, அவைக்கிடையே
வள்ளங்கள் மூழ்கி வருவோர் களைமீட்க,

ஓலங்கள் கேட்க உடமை இழந்தவர்தம்
மேலங்கி யோடு மேட்டுத் திசையேக
ஆலங் கனியாக அந்த மழை வீழ்ந்து
நாலைந்து நாளாய் நின்று சதிராட

பாதைபல மூழ்க பயணம் செயலிழக்க
வீதிவெளிக்க நகர் நீரால் சிறையிருக்க
ஓதும் திருக்கல்வி உறையும் தலமனைத்தும்
சேதமுற எனது செல்வி முதல்எல்லாப்

பாலர்களும் வீட்டில் பதுங்க எனக்கிந்நாள்
ஆலவிடம்! அந்த ஆற்றில் குளிப்பேது?
நீல விழியாள்முன் நீந்த வழியேது?
மூலைக் கொதுங்கியொரு முக்காலி மேலிருந்தால்

காலம் இடம் என்ற கட்டுக்கள் பட்டனவே
நூலறுந்து போனாற்போல் நுழையும் திடீரென்றோர்
நீல விரிப்பு, நிமலப் பெருவளியாய்!
ஓலைக் குருத்தாக அங்கோர் சுடர்க்கீற்று

மேலெழுந்து அண்டம் முழுதும் பரவியெழ,
ஆலைக் கருவியென அங்கங்கள் மின்னேறிக்
கோலக் கதிர் பாய்ச்சக் கூத்துக் கவள்வருவாள்!
சேலைத் தலைப்பலைய சிலம்போ அலம்பிவிழ

தாளங்கள் கேட்கத் தடக்கை எடுத்துலகம்
கோளங்கள் மீது கொட்டி நகைக்க வுயிர்
நாளங்கள் ஓடி நடுங்கக் கொடியகடி
வாளந் துறந்துமனம் வைய நினைவழிந்து

தேகம் கழன்றதென தென்றலென நீந்தி
மேக வனம்புகுந்து மின்னல் சரங்கோத்தப்
பாகை அடையபிர பஞ்ச முடிச்சவிழ
போகங்கள் நேர புணர்ச்சி வெளியிவிரு

ஆகங்கள் சேர்ந்தங் கனலைப் பிரசவிக்க
யாகங்கள் ஆக யமனும் பிரமனுந்தம்
பாகம் முடிந்ததெனப் பணிந்து தலைசாய்க்க
நாகங்க ளாகி நாங்கள் நடைபயில

ஊழித்தீ பின்னர் உலகில் திரிந்தலைய
ஆழி யொரு பக்கம் ஆர்த்திச் சரிக்கவொரு
நாழிக்குள் இந்த ஞாலம் பொடியாகி
வீழ, அதிலிருந்து விம்மும் சிறுதுகள் போய்க்

காடொன்று செய்யக் கங்கை அதனூடே
கோடொன்று கீறிக் குதிக்க அவளுடன்நான்
வேடன்போல் வெற்று மேனியுடன் திரிய
பாடம் பழசே, பதிப்போ மிகப்புதிசு!

இப்படியாக எனது இளங்காதல்
குப்புறவும் மல்லாந்தும் குறுக்கே வருந்தடையால்
எத்துண்டும் தத்துண்டும் இடறிக் கடைசியிலக்
கற்பனையே தஞ்சமெனக் காலூன்றி மேலெழுந்து

காற்று வெளியில் ககன மதிக்கீற்றின்
ஊற்றில் தவமியற்றி உள்ளத்தை ஆற்றுவதாய்
வீற்றிருக்க நாட்களோ வீணே அழுகிவிழுந்(து)
ஆற்றுப் பெருக்காக அள்ளுண்டு செல்கிறது.

எனக்கோ மனக்கவலை, இன்னும் நமக்கிடையே
சுனைப்பே யிலாவெற்றுத் தொடர்பு செயல்படவா?
வினைக்கே இடமில்லா வாழ்க்கை எதற்காமோ?
மனத்தே இதைக்களைய மூழும் பலநினைவு!

தயன வெறும்பாஷை நாளும் நடத்துவதா?
அயனைப் புறங்காணும் ஆக்கச் செயலறிய
மயனின் கலைக்கோட்டை மாட்சி இவையளிக்கும்
பயனை உணரவிழிப் பார்வை வெளிகடந்து

உறவு எனும்பசிய ஊற்றை இனியடைவேன்
முறுவலுடன் இளமை மூட்டும் தணலவிக்க
நறவு அவள் தருவாள், ஞாலம் கொடிய ததனும்
சிறுமையற வாழ்க்கைத் திறப்பு விழாப்புரிவாள்

என்று பலவெண்ணி ஏங்கி அவளருகே
சென்று மொழியாடுந் தீரா வெறியோடு
அன்று பசங்காலை ஆற்றுக் கரையடைந்தேன்!
குன்றில் மழைநேற்றுக் கொட்டி யிருந்ததினால்

ஆறு குளுவுற்ற ஆண்மா டெனவன்று
வீறு வரப் பெற்று வீங்கிச் சுழித்தோடும்
தூர எதிர்க்கரையில் தூக்கி மனுச்சுமையை
ஈரப் புதுநீரில் ஏறி வரும்படகு!

ஆமாம், எனக்கினிய அவளும் வருகின்றாள்
ஓமக் கொழுந்தோவென் ஊனுக் குயி ரேற்ற
சாமப் பொழுதீன்று சமைத்து வழியனுப்பும்
காமக் குருத்தோவிக் கன்னி யெனவிபந்து

அயலை மறந்தெனது ஆகம் நெருப்புண்ண
புயலுக் கெதிர்ப்பட்ட பூண்டாய் புதுவெள்ள
வயலை உழுதுவரும் வாத்துப் படகினிலே
துயிலும் அவளுருவே தோன்ற விழிய ணவேன்!

படகு கரைசேரப் பத்தே கஜமிருக்கும்!
இடையில் அதுவென்ன? ஏது, படகோட்டி
அடையத் துடுப்பொன்றை ஆற்றில் தவறினா?
மடையன், படுசுழியில் மாட்டித் தவிக்கிறதே!

வந்த படகீர்க்கும் வாரிக் கிழுவுண்ண
நின்ற சில பெண்கள் நெஞ்சில் கிவியேறி
உந்த ஒருபுறமாய் ஓடிச் சிலபாலர்
முந்தி மறுதிசையில் முடக்கப் படகந்தோ!

பேரோசை ஒன்று பிறக்கத் தலைகுற்றி
நீருக்குள் மூழ்கும்! நின்ற மனுக்குழுவோ
வாருண்டு நாலா புறமும் விழ உதவி
கோரும் இழுவோசை காதைக் குடைய, இடி

ஏறுண்ட நாகம் என்ன இருநிமிடம்
ஆறுண்ணும் அந்த அவலச் செயலிலுளம்
ஊறுண்ண நின்றேன் உலக்கை! இதற்கிடையில்
வீரென்று எந்தன் வலத்தே இருந்துபலர்

பாய்கின்றார் மூழ்கும் படகின் உதவிக்கு!
போய்நின்ற எண்ணம் புதுக்கவரச் சிலையின்
வாய்விண்டு பாயும் வாளியென நானும்
பாய்கின்றேன் அவர்கள் பின்னால் மறுகணமே!

பாய்ந்தவுடன் எனது பார்வைக் கெதிர்ப்பட்ட
ஓய்ந்த கிழமொன்றுக் குதவி மறுவீச்சில்
மூன்று தரம் மூழ்கி மூன்றும் முறைமேலே
தோன்றும் ஒருவரையும் தூக்கி வருகின்றேன்!

ஐயோவென் றுரோ அமிழ்ந்தே எழும்போது
செய்தகுரல் என்றன் செவியைக் குடைய வுடன்
எய்த கணையாகி ஏகி அவரையுமென்
கைக்குள் எளிதாகக் காலி வருகின்றேன்!

புரண்ட படகினையே புல்லிப் பிடித்தவராய்
உருண்ட சிலரின் உயிரும் எமைப் போன்ற
திரண்ட இளந்தோள்கள் செயலால் கரைசேரும்
இரண்டு கரங்கொண் டியங்கும் படகோநாம்?

உடுத்த துகில்முனையே ஓடப் புணையென்று
பிடித்த படிமானும் பெண்கள் அவர்கனையே
கிடைத்த துணையென்று கௌவும் சிறுபாலர்!
கொடுக்கை வரிந்தவனாய்க் கூற்றின் நிழலிட்டம்!

நீந்த முடிந்தவர்கள் நீந்த இயலாதோர்
ஏந்தல் எனும்நம் இளைஞர் கருணையினால்
மீண்டு கரையடைய மீதித் திரள்யமனின்
தூண்டிற் கிரையாய்த் துடித்துத் துடித்தாமும்!

இதற்குள் முதல்களாய் எங்கும் சிறுபடகு
மிதக்கத் தொடங்கிமனு மீட்கும் பணிசெய்யும்!
அதைத்த முகத்தோடு அங்கே நதிக்கரையில்
உதைக்கும் ஜனவெள்ளம்! ஒதுக்குப்புறமாய் நான்

ஓய்ந்து கரையேறி உட்காரப் போகையிற்றான்
திய்ந்து விழவுயிரென் செல்வி நினைவுவரும்!
பாய்ந்த நதியோடப் பாவை நெடும் பயணம்
தாங்கி நடந்தாளா? தலையே சுழல்கிறது!

கண்கள் நதியாகக் காதல் மனம்பொசுங்க
எண்ணம் மறுந்தேயங்கேதோ நினைந்தவனாய்
அண்மையிருந் தோரை அலச, அட எனையே
உண்ணும் விழியோடு ... ஓமோம் அவளோதான்!

என்ன! அவள்தோணி ஏறி வரக்கண்ட
உண்மை வெறும் பிரமை? ஓயா தெனதுமனக்
கண்ணில் அவள் நின்ற காட்சி பிரசவித்த
பொய்மை அது? ஆமாம் புரிந்தேன், புரியவில்லை!

தோணிப் புரள்வால் தொலைந்தோர் அதிகமென
ஆணி அறைந்தாற்போல் அங்கே எழும்செய்தி-
ஊனில் சரம்பாய உற்றுப் பலர்துயரக்
கேணி விழுந்தாங்கு கேவி அழுகின்றார்!

ஆற்றைச் சிலர்பழிப்பார், அந்த மரப்படகுப்
போக்கைச் சிலர் எள்ளிப் பேச வெளிக்கிடுவார்
ஏற்றம் மிகவுள்ள இன்றும் இதைக்கட்டிக்
காத்தல் பெரும் வெட்கக் கேடு எனப்பறைவார்!

ஆற்றில் பிழையில்லை அந்த மரப்படகில்
போக்கும் பிழையில்லை பிழைகள் நமதாமே!
நாற்றம் மதம்புகுந்தால் நாங்கள் அதைப்புரிந்த
போக்கின் விளைவன்றி பிழைகள் அதற்கேது?

என்று சிலரகூடி எடுத்தே அறிவுரைகள்
அங்கு மொழிந்தாலும் ஆரோ அதைக்கேட்பார்?
ஒன்று திரண்டன்ன உறுதி எடுத்தீற்றில்
கங்கைக் கொருபாலம் கட்ட முடிவெடுத்தார்!

முடிவு செயலாக மூளத்தொடங்கிறது !
கொடிய இரும்பினங்கள் குவிய நதிக்கரையில்
இடிகள் எழுகிறது, எங்கும் கண்கணப்பு
நெடிய பெருந்தூண்கள் நிலத்தைக் குடையவல

பொறிகள் உதவியினால் பூட்டப் படுகிறது !
அறிவின் சிதறலென ஆற்றின் இருகரையும்
உறுமும் பிறபொறிகள் ! ஓடி அதையியக்கித்
திரியும் பலவினைஞர் தேசம் அதுவேறு !

கரையில் நதிப்பெண்ணின் கன்னம் தடவிய வேய்
நிரைகள் தலைகொய்து நீக்கப் படுகிறது !
தரையில் வெளிப்பேறத் தாவி நிலத்தோடு
அரையும் சிறுவுயிர்கள் அகன்று நடக்கிறது !

குருவி யினம்காலை கூவும் மொழிய வித்து
இருமல் எழும், செருமல் ஈழை இவைகேட்கும் !
பொருமல் வரும் - அப்பொறியின் இயக்கங்கள் !
அருவி யினுக்கிருந்த ஆற்றல் குறைகிறதா ?

பாலம் எழுகிற (து), அப்படகும் அதுவரையும்
மேலும் சிலநாள் மிதக்க அவளதிலே
நாளும் வருகை புரிந்து பழங்கதையை
மேலும் தொடர முயலும் அறிகுறிகள் !

ஆனால் எனக்கிப்போ(து) ஐயம் அவளின்மேல் !
கனல் படகாற்றில் கவிழ்ந்த முதலாக
ஏனோ எனக்கவளை ஏற்கும் மனமில்லை !
ஆனபொரு ளாயென் அகத்தில் கொலுவிருந்த

மங்கை இவள்தானா ? அன்றி வெறும் பிரமை ?
அங்க நெளிவில் அசைவில் குறைவில்லை !
முன்புபோல் காதல் முறுவல் சொரிகின்றாள் !
எங்கயோ என்னை இழுக்க முயல்கின்றாள் !

வெள்ளைச் சிரிப்பு. விதம்விதமாய்த் தோற்றங்கள்,
கள்ளைச் சுமக்கின்ற கண்மலர்கள், காமத்தை
கொள்வனவு முன்போலச் செய்யும் பழங்குமரி !
வள்ளத்தில் தான் நிதமும் வந்து திரிகின்றாள் !

ஆனால் அவளை அணுகேன், அவள் வருகும்
தோணி வழியினையும் நோக்கேன், துருதுருத்துக்
காலப் பெருமுதிர்வைக் காட்டி யெழுகின்ற
பாலத் திறப்புக்காய் பார்த்துக் கிடக்கின்றேன்

பாலத்தால் தானென்றன் பாவை யினிவருவாள் !
கால எழில்முழுதும் தன்னுள் கருத்தரிக்கப்
பாலத்தால் ஓடிவரும் பாவை வரவுக்காய்
நாளெண்ணிக் காத்திருக்க, அன்றோர் கனவுவரும் !

பறை முழங்குது பாலத்தின் வாயிலில் !
கொலை நெடியெழும் கூத்தினை யாரவோ
கடைக் குலத்தவர் கத்தியே ஆடினார் !

நிலை கலங்கியவ் வேளையில் ஓர்குரல்
நீதியோ வெனக் கோருது, யாரது ?

அட பாரடா அங்கென தன்பனை
படு பாவிகள் பவியிட வைத்தனர் !

மட ஜனங்களோ நின்று மகிழ்ந்தனர் !
விடு என்னையிவ் வேளையில் என்றுநான்
விரைய முன்பொரு வீணன் நெருங்கினன்
கொடு வாளினை ஒங்கி உயர்த்தினன் !
தலை விழுந்தது பாலம் திறந்தது !

பால மெங்குமென் பாவையின் ரத்தமே !
ஓடு கின்றது ! உருத்திர வேள்வியோ ?
அங்க மங்கமாய் அறுத்தவர் மேனியை
தொங்க விட்டனர், தொடக்கினர் கூத்துகள் !
விண்ணெ முந்தனர் மண்பு தைந்தனர்
விறு விறுத்தனர் பதை பதைத்தனர் !

பால மெங்குமென் பாவையே தொங்கினாள் !
பால முற்றுமென் பாவையே ஆகினாள் !
பால மேயென் பாவையே ஆனது !

கொலை நெடியெழும் கூத்தினை யாரவோ
கடைக் குலத்தவர் கத்தியே ஆடினார்...

8

காலைப் பொழுதில் கண்ட கொடுங்கனவு
வேலைசெய நெஞ்சுள் விம்மும் துயரோடு
பாலம் அடைந்தேன், கனவு பவித்திடுமா ?
மூலை யொதுக்கில் முதுகு சரிந்ததுவாய்

படகு கரையேறிப் பாட்டில் கிடக்கிறது !
அடடோ அதனாட்சி அன்றோ டொழிந்தாச்சு
நெடிதாய் அருகெழுந்து நிற்கும் கரும்பாலம்
முடியே புனைந்து முறுவல் புரிகிறது !

காலப் பெருமுதிர்வை காட்டி யெழுந்துள்ள
பாலத்தின் நல்லெழுச்சி கண்டு உளம்பெருத்தேன் !
வாலைக் குமரியென் வாஞ்சைக் கிலக்கானாள்
நாளும் இதனால் வருவாள் இனியென்று

பார்க்கத் தொடங்குகிறேன் பாலமிதன்
மேலிருந்தே !

காக்கத் தொடங்குகிறேன் காலமெலாம்
நெஞ்சழிந்தே !

நேற்றின்றா ? இந்த நினைவெழுந்த நாளிருந்தே
பார்க்கத் தொடங்குகிறேன் பாலமிதன் மேலிருந்தே

ஆனால் அவன்சுவடு அங்கு பதித்தறியாள் !
வேனில்வரும் மாரி விளாசும் மரங்களை நிர்
வாணம் புரியுமொரு காலம் வரும் கோடைக்
கானல் எழும் ஆயின் காணேன் அவள் வரவை !

காலம் இடங்கள் உறவைப் பிளந்தாலும்
பாலம் பிளவை பிணைக்கும் பொருளென்றார்
ஆனால் அவளோ இன்னும் வரக்காணேன் !
பாலம் உறவைப் பிளந்த பொருளாச்சு !

காலம் விரைகிறது, கங்குல் வருகிறது
நீல நதியின் நெளிவில் எழும் லையின்
ஓலம் மெதுவாய் ஒலித்து நடக்கிறது
பாலமே உலகாய்ப் பருத்துக் கிடக்கிறது !

அர்ப்பணம்

அலைவழி ஆவியாக
அவள்முகம் கண்டேன், நெஞ்சில்
அலையெழக் கோடியாக
அங்கேயே நின்றேன், பின்னர்
அகையலை யென்று பின்னால்
அலைந்தனன் அந்தோ என(து)இன்
னகையினி எங்குசேர்ப்பேன்
அவளுக்கே அர்ப்பணித்தேன்.

புதியவை

நல்லார் குறைந்திங்(கு) அல்லார் மலியின்
நானே பழையையும்
பல்லோர் உருவில் வருவேன்.

மின்னல்

யன்னல் இடுக்கிடையே
மின்னல் தெறிக்கிறது!
பருக விழுவாயின்
கதவு திறபடுமுன்
நழுவும் அணில் வாலா?
அரவின் எயிற்றிடையே
நெரியும் தவனாயின்கால்
கிண்ணி நடுக்கமென-
இல்லை,
அச்சத்துக் கழகெங்கே?
சாவுக்கு ஒளியேது?
அது,
சாவின் நிழலல்ல!
நினைவிற்குள் நிற்காது
நெஞ்செல்லாம் தானாகி
உருவில்லா மன்மதனாய்
ஒளிந்தும் தெரிந்தும்
கஞ்சத்தனம் தன்னைக்
காட்டப் புரிவதனால்
தன்பால் எமையிழுக்கும்
இன்பப் புதுக்கவியா?
மின்னல் கவிதையா?
அல்ல-

கவிதைக்குள் சிக்காது
கவிநெஞ்சு புரிகின்ற
காலத்தின் நேரத்தின்
கட்டுக்கு மேலாக
நிற்கும் ஒரு துடிப்பின்
நிழலாய்,
வானப் பெருநீரில்
வெட்டும்
நீர்க் கோடு!

அம்மணம்

ஆடையைக் கழற்றித் தலையிலே சுற்றி
அம்மணமாய் அவன் தெருவிலே நடந்தான்!
கூக்குரல் தந்தனர் தெருவிலே நின்றவர்
கொக்கரிப்போடு கல்லுகள் பறந்தன!
கவலை யின்றியோர் நிலையிலே சென்றான்
கல்லெறி சொல்லெறி தொடர்ந்து நடந்தது!
பெண்களும் ஓரக் கண்களால் பார்த்தபின்
போலியாய் நாண வேலையைப் போட்டனர்!

வெட்கமே யிவனுக் கில்லையோ காமப்
பித்தனோ வென்றொரு கிழமும் வியந்தது!
வியப்பவன் முகத்திலும் தொத்தியதா? வான்
வீதியிலே விழி பாய்ந்திட நின்றான்,
பெயர்த்துப்பின்விழியை நிலத்திலும் மரத்திலும்
நீண்ட நான்கு திசையிலும் எய்தான்.
“இயற்கை யெல்லாம் என் இனத்தவரே பின்
ஏனீந்த வம்புகள்?” போலவன் சென்றான்!

எங்கிருந்தோ நகர்க் காவலர் வந்தனர்
அங்கவன் செயலில் சங்கட முற்றனர்.
ஆடையைப் புனைய பணித்தனர் மறுக்க,
அவ்வளவுதான் விழி கொவ்வையாய் மாற
வைதனர் அம்மண வார்த்தையில், கோலால்
செய்தனர் வதைகள், தெய்வ நெஞ்சினான்
அப்படியே நிலை கெட்டிட மயங்கி
அம்மணமாய் வெறும் மண்ணிலே வீழ்ந்தான்!

புள்ளி

புள்ளியது, வெற்றுப் புள்ளியது!
தள்ளியதை வைத்தால் தலையா முழுகிவிடும்?
தனித்தே இயங்கும் உரம்
இல்லையதற் கிங்கே, இருந்தாலும்
புள்ளியுடன் ஒன்றைப் போடு-

10

பத்துப் பேர் வந்தார்கள்
பாரில் கிடந்தவர்கள்
கற்றவைகள் பெற்றவைகள்-
காற்றில் பறந்தார்கள்,
கடலில் மிதந்தார்கள்,
சேற்றைக் குடைந்தார்கள்
ஈற்றில்?
தமையீன்ற
புள்ளிக்கே கொள்ளிவைத்து
பூவென்று ஊதி விட்டார்!
பிறந்த கருஞ்சாம்பல்
இருட்டைக் கவிக்கிறது
இவர்கள் திரிகிழித்து
விளக்கிற்காய் வேறு திசையில் அலைகின்றார்!

உழைப்பில் உறிஞ்சல்

தோளில் சிதறும் வேர்வைத் துளிகள்-
உழைப்பு நசுக்கும்
உதிரப் பேச்சு!
மேலில் புரளும் ஊளைச் சதைகள்-
உழைப்பை உறிஞ்சும்
கொழுப்பின் பேச்சு!

எனக்குள் இருக்கும் நான்

எனக்குள் இருக்கும் நான்
எதையோ எட்டிப் பார்க்கும்
உணர்ச்சிக் கடங்கா உணர்ச்சி
உள்ளும் புறமும் வழிய
எனக்குள் இருக்கும் நான்
எதையோ எட்டிப் பார்க்கும்!

நேரம் என்ன இருக்கும்?
நிசியா? அந்திக் கசிவா?
கனத்த இருட்டென் அறையுள்!
காற்றால் நெரித்த விளக்கின்
குமைச்சல் நாற்றம், பதுங்கிக்
குந்தி யிருக்கும் புவியின்
மூச்சின் வீச்சு! இருந்தும்
எனக்குள் இருக்கும் நான்
எதையோ எட்டிப் பார்க்கும்.

விரட்ட இருளை, வெளியே
உருட்டும் காற்றை அழைக்க
முனைத்த ஜன்னல் கதவின்
மூடா அரைக்கண் வழியே
புடைத்து நிற்கும் கரிய
சடைத்த இரவுத் தோப்பில்

கொழுத்தி வைத்தாற்போல
பழுத்த ரத்தச் சிவப்பு
பொறித்த தெருவின் விளக்கா?
பூத்த நிலவா? நெஞ்சைக்
கொறிக்கும் ஒருத்தி முகமா?
குதிரும் உள்ளக் கனியா
குருத்து நரம்பை ஓயா(து)
அறுக்கும் மாயக் காட்சி!
உணர்ச்சிக் கடங்கா உணர்ச்சி.
உள்ளும் புறமும் வழிய.....

குதித்துப் போயங்கதனை
குடையக் கிடைத்தால் இன்பம்
மடைபோல் திறக்கு மாமோ?
பறந்தே எழுந்தங் கதனைப்
பற்றிப் பிணையத் தின்ன
இறக்கை எங்கே எங்கே?
இழிந்த மனிதப் பிறப்பு!
இன்றே இந்தக் கூட்டைத்
துறந்து காற்றாய்த் தூசாய்
சுகித்த சிகரெட் புகையாய்
பொறியாய் ஆவிப் பொருளாய்
எழுந்து மேலே மேலே
எரியும் மீனைக் கோளை
அனைந்து தழுவ அவைக்கும்
அப்பால் அப்பால் தப்பி
ஒளிந்து நிற்கும் என்னை
எனையா? உனையா? எதையோ

ஓடிப்...புணர.....பின்னர்
 விழுந்து மழையின் துளியாய்
 வீறுந் நெழுந்து பாயும்
 மடந்தை ஆற்றில் மிதந்து
 அடைந்து கடலை அதனின்
 ஆழங் கண்டே இன்னும்
 வேழம் போலக் கீழே
 கீழே கீழே விரைந்து
 விழுங்க எதையோ.....ஆமாம்
 விழுங்க எதையோ.....
 உணர்ச்சிக் கடங்கா உணர்ச்சி
 உள்ளும் புறமும் வழிய
 எனக்குள் இருக்கும் நான்
 எதையோ எட்டிப் பார்க்கும்!

குருவி

வான வெளியில் விரிப்பு!
 குருவி,
 குந்தியிருக்கும் கொம்பில்!

குரிசு

பின்னேரம்,
 கட்டிடங்கள் மேலாக
 கழுத்தை மிக நீட்டி
 தெரியும் ஒரு குரிசு!

குழி

வெட்டிக் குழிபறித்தார், விபத்தில் உயிர் துறந்த
குட்டிநாய் அங்கு குடிபோயிற்று!
சின்னளில் அவ்விடத்தே
வெட்டிக் குழிபறித்தார், இனிய கனிவாழைக்
குட்டிபோய் அங்கு குருத்துவிடும்!

